

คดีดาบลาวยาวแดง

กานู ตริยวาท

สามสิ่งซึ่งสวยงามที่สุดในโลกคือ
สามสาวใบเตา งานเล็ยงสีลาค
และผู้ชายสีไวโอลิน

A woman is shown from the chest down, wearing a light pink lace dress and a matching pearl necklace. The background is a soft, light pink color with a subtle floral pattern. The text is centered on the page.

คดีดาบลาวยาวแดง

ภาณุ ตริยเวช

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๕๕

คติดาบลาวยาวแดง • ภาณุ ตรียเวช
พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม ๒๕๕๕
ราคา ๒๑๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ภาณุ ตรียเวช. คติดาบลาวยาวแดง. กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๕๕. ๒๙๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย 1. ชื่อเรื่อง
ISBN 978 - 974 - 02 - 0899 - 0

www.matchonbook.com

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศรีสุวรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน
• ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : จุฬาลักษณ์ ภูเกิด, นงนุช สิงหเดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทย์โรจน์ • บรรณาธิการเล่ม : สิรินทร์ ท่อหุ้ม
- หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เท็งวิเศษ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ดั่งฤดี ศรีโหวงษ์
- พิสูจน์อักษร : ทรงชัย บุญส่งรุ่งเรือง • คอมพิวเตอร์กราฟิก : อัสรี เสนีวงษ์ศรี
• ออกแบบปก-ศิลปกรรม : โอม ชนิตราภิรักษ์

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๓๓๕ **โทรสาร** ๐-๒๕๔๙-๕๔๑๘
แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ **โทรศัพท์** ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๕๐๐-๒๕๐๒
พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด ๒๗/๑ หมู่ ๕ ถนนสุขาประชาสรรค์ ๒ ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
นนทบุรี ๑๑๑๑๐ **โทรศัพท์** ๐-๒๕๔๙-๒๑๓๓, ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๖ **โทรสาร** ๐-๒๕๔๒-๐๕๙๗
จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) ๑๒ ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ ๑
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ **โทรศัพท์** ๐-๒๕๔๐-๐๐๒๑ ต่อ ๓๓๕๐-๓๓๕๓ **โทรสาร** ๐-๒๕๔๑-๙๑๒๒
Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.
12 Tethsabannarueman Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

สำนักพิมพ์มติชน.

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
เพื่อปกป้องธรรมชาติ ลดภาวะโลกร้อน และส่งเสริมสุขภาพที่ดีของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๖
คำนำผู้เขียน	๘
ลีฟาลมกรด	๑๓
คดีดาบลาวยาวแดง	๒๐
บรรณานุกรม	๒๙๔
ประวัติผู้เขียน	๒๙๖

คำนำสำนักพิมพ์

คดีดาบลาวยาวแดง ที่ท่านผู้อ่านกำลังถืออยู่ในมือ อาจเป็นนิยายชื่อพิสดารที่สุดเล่มหนึ่งเท่าที่ทางสำนักพิมพ์เคยพิมพ์มา นอกจากคำว่า “คดี” ที่บ่งบอกว่าเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนแล้ว ช่างน่าขงนนักกว่า “ดาบ” “ลาว” “ยาว” และ “แดง” สามารถจับมาอยู่เคียงคู่กันได้ได้อย่างไร แน่نونว่าคำตอบต้องค้นหาอ่านเองภายในเล่ม

นอกจากชื่อนิยายที่ผสมผสานแล้ว *คดีดาบลาวยาวแดง* ยังเต็มไปด้วยการผสมผสานของหลายสิ่งหลายอย่าง โดยผิวเผิน มันเหมือนจะเป็นนิยายโรมานซ์ ต่อมาก็เริ่มมีแง่มุมของคดีความ และเมื่ออ่านไปเรื่อยๆ ท่านผู้อ่านจะพบว่ามันยังเป็นนิยายประวัติศาสตร์อีกด้วย

อีกสิ่งหนึ่งที่ผสมผสานกันอย่างน่าสนใจคือตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครหญิง เมืองไทย ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ยุคสมัยที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ไม่มีตัวละครหญิงตัวโตของภาณุ ตรีเวชที่ยอมสยบอยู่ใต้อำนาจฝ่ายชายง่ายๆ ตัวเอกของ *คดีดาบลาวยาวแดง* คือเพียงออ ผู้หญิงหัวก้าวหน้า ไปร่ำเรียนวิชาถึงเมืองนอก และเมื่อกลับ

มาเมืองไทย เพียงขอคือสายลมแห่งการเปลี่ยนแปลง นอกจากขอบ
ชัดเจนแบบหล่อน *คดีดาบลาวยาวแดง* ยังมีวาสิฎฐี วาทีนี วาริชา และ
กาพย์แก้ว ผู้หญิงแต่ละคนเป็นขอบต่อสังคมชายเป็นใหญ่ด้วยกลวิธีที่

แตกต่างกัน และพวกเขาก็มีราคา ภาระที่ต้องแบกรับแตกต่างกันไปด้วย
สุดท้ายคือการผสมผสานของพื้นที่ “โลกาภิวัตน์” อาจเป็นคำที่
เพิ่งถูกบัญญัติและใช้อย่างกว้างขวางในยุคอินเทอร์เน็ต แต่ภายหลัง
สงครามมหาเอเซียบูรพา คงไม่มีใครคนไทยคนใดปฏิเสธได้ว่า ประเทศไทย
ไม่ได้โดดเดี่ยว ประเทศเดียวในโลก สังคมไทยสร้างอัตลักษณ์ด้วย
การปรับเปลี่ยนตัวเอง เมื่อต้องติดต่อกับคนต่างชาติ ทั้งเพื่อนบ้าน
และผู้เดินทางมาจากแดนไกล เพียงขอและคานาคคือรูปธรรมอันชัดเจน
ของขอบเขตซึ่งถูกขยับเข้าออก ฝ่ายหญิงมีอาชีพเป็นล่ามและนักแปล
พูดภาษาได้หลากหลาย ฝ่ายชายคือนักดนตรีชาวอังกฤษ เดินทางมาสี
ไวโอลินให้กับวงโฆษณาการ (ที่ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นวงสุนทราภรณ์)

แม้ว่าการจัดหมวดหมู่ให้กับนิยายสักเล่ม จะทำให้ผู้อ่านตีความ
นิยายเล่มนั้นได้แคบลง เพราะมัวแต่มุ่งประเด็นไปยังองค์ประกอบ
เดียว (รักชวนฝัน ผจญภัยย้อนยุค ประวัติศาสตร์ หรือสืบสวนสอบสวน)
แต่ถ้าทางสำนักพิมพ์จะต้องจัด *คดีดาบลาวยาวแดง* ให้อยู่ในหมวด
หมู่ใดหมวดหมู่หนึ่ง ทางเราอยากเรียกมันว่า “นิยายโลกาภิวัตน์”

ภายในอีกไม่กี่ปี เมื่อประเทศไทยต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของ
ประชาคมอาเซียน เราหวังว่า *คดีดาบลาวยาวแดง* จะมีส่วนช่วยสร้าง
จิตสำนึกแห่งโลกาภิวัตน์ ให้เราอยู่ร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน และโลก
ภายนอกอย่างสงบสุขมากขึ้น

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ในตอนจบนิยาย หนึ่งในหลายเล่มของอกาธา คริสตี ถึงแม้จะรู้ว่าใครคือฆาตกร แต่ยอดนักสืบเอิร์กูล บั้วโรยังขาดหลักฐานจะเอาผิดกับฆาตกรในชั้นศาล เขาจึงใช้วิธีนอกตำรา สร้างพยานเท็จเพื่อล่อลวงให้จอมวายร้ายเปิดเผยตัว ทุกอย่างลงเอยด้วยดี และเมื่อบั้วโรเคลยเล่นήกิลของตัวเอง หนึ่งในตัวละครอุทานออกมา “คุณพระช่วย แสดงว่าจริง ๆ แล้วไม่มีใครเห็นเขาก่อคดีฆาตกรรมนะสิ”

“เปล่าเลย ผมนี่เง” บั้วโรตอบ พลางใช้นิ้วเคาะขมับตัวเอง “ผมเห็นมันชัดแจ่มแจ้งในจินตนาการ”

คำพูดของบั้วโรสรุปรวมการทำงานของนักเขียนเอาไว้อย่างสวยงาม นักเขียนคือผู้มองเห็น ด้วยจินตนาการ สิ่งที่ผู้อื่นมองไม่เห็น หลักการนี้เป็นจริงกับนักเขียนทุกคน กับผลงานทุกชิ้น แต่อาจจะจริงเป็นพิเศษกับนิยายเรื่องนี้ เหตุเกิดในกรุงเทพมหานคร ภายหลังสงคราม

โลกครั้งที่สอง เกือบยี่สิบปีก่อนผู้เขียนจะถือกำเนิดขึ้นมาเสียอีก นอกจากเมืองที่รับมรดกสืบทอดมาจากคนรุ่นนั้น (จากสมัยที่มันยังถูกเรียกว่า “พระนคร”) ผมแทบไม่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงทางใดกับโลกวัยสาวของเพ็ญออลเลย

แต่ก็ด้วยเหตุนี้เอง คดีดาบลาวยาวแดง จึงเป็นนิยายประวัติศาสตร์ ที่ถูกต้องตามความหมายของคำว่าประวัติศาสตร์ที่สุด เพราะประวัติศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่จะอาจจะเคยเกิดหรือไม่เคยเกิด ไม่ใช่อดีตอันน่าภาคภูมิใจ ประวัติศาสตร์เริ่มต้นที่ความขัดแย้งในปัจจุบัน ศึกษาเหตุการณ์ที่ใช้อธิบายอดีต เพื่อสะสมวิฤตอัตลักษณ์ที่นำไปสู่ความขัดแย้งนั้นๆ

แม้ว่าการผจญภัยวัยสาวของเพ็ญออลอาจจะเกิดอยู่ในโลกที่ห่างไกลจากคนอ่านในยุคปัจจุบัน แต่รับรองได้ว่า ความขัดแย้งที่เพ็ญออลวัยซรากำลังเผชิญ เป็นความขัดแย้งของสังคมไทย ที่เรามองเห็น จับต้องได้ และใช้ชีวิตร่วมกับมันมาตลอดสี่ห้าปีให้หลังนี้ นอกจาก คดีดาบลาวยาวแดง ในเล่มนี้ยังมี สี่ฟ้าลมกรด เรื่องสั้นประวัติศาสตร์ว่าด้วยการมองย้อนกลับไปและให้ความหมายกับอดีต

เพราะอดีตไม่ได้มีไว้เชิดชู แต่เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลก มีไว้เพื่อให้เราตั้งคำถาม

ภาณุ ตรัยเวช

คดีดาบลาวยาวแดง

ลีฟาลมกรต

(คัดแปลงจากบันทึกของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์
ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๗๙)

สนามแข่งรถเนอรัเบอร์กริงบนภูเขาไอเฟิล สร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๗๐ เป็นสนามแข่งรถที่ใหญ่โตที่สุดในโลก รอบ ๑ มีระยะยาวถึง ๑๗ ไมล์ เต็มไปด้วยมุมหัวเลี้ยวทุกอย่างทุกรูป ประเดี้ยวถนนก็ลงเขา อันชัน พอเลี้ยวไปอีกครึ่งหนึ่งก็ต้องขึ้นภูเขาอีก ช่างยากเย็นเสียนี้กระไร รอบ ๑ มีมุมหัวเลี้ยวถึง ๑๖๗ แห่ง

ตรงทางออกมีอัฒจันทร์อันมโหฬารสำหรับคนดู ใหญ่โตจนกระทั่งไต้นั้นมีกัศตาคารทั้งโรงอย่างพร้อมบริบูรณ์ รถแข่งทุกคันมีโรงซ่อมเป็นของตนเอง ทิวทัศน์ในสนามก็สวยงามยิ่งนัก เพราะมีแต่ภูเขาสูง และทิวคั่นสนอย่างตระหง่านเจริญตาอยู่รอบข้าง นักแข่งทั่วยุโรปต่างพูดกันเป็นเสียงเดียวว่าไม่มีสนามแข่งรถที่ไหนในโลกงดงามและน่าชมเท่านี้ เวลาไม่มีการซ้อมหรือแข่งรถ เขาเปิดโอกาสให้ปวงชนนำรถธรรมดาเข้าไปขับชี่เที่ยวดูเล่นได้

ตอนนั้นพี่ระมีคะแนนนำเป็นอันดับ ๑ ของสมาคมนักแข่งรถอังกฤษ เก็บได้ ๑๐ แต้มจากชัยชนะที่โมนาโคและบรีกแลนส์ ทั้งห่างจากที่สองคือซีแมนซึ่งได้เพียง ๑๔ แต้ม แต่สนามแข่งเนออร์เบอร์กริงนั้นขึ้นชื่อว่าโหดหินยิ่งกว่าสนามไหนๆ ที่เธอเคยลงแข่ง

พี่ระได้รถแข่งอี. อาร์. เอ. เป็นของขวัญวันเกิดอายุครบ ๒๑ ปีในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ซึ่งในยุโรปเขาถือว่าเป็นวันเกิดอันสำคัญที่สุด เพราะเป็นสมัยที่บรรณุนิติภาวะ อี. อาร์. เอ. เป็นรถชนิดเบา เครื่องจักรขนาด ๑๕๐๐ ซี. ซี. ๑ คันมีราคานับได้ ๑๐๐,๐๐๐ บาท

การแข่งขันนั้นต้องออกไปแข่งนอกประเทศอังกฤษเพราะการแข่งขันบนถนนโดยปิดถนนของสาธารณรัฐบาลยังหายอ้อมไม่ได้ อังกฤษเป็นประเทศเดียวในทวีปยุโรปที่หวงห้ามเช่นนี้ สมาคมนักแข่งรถอังกฤษจึงไปทำการแข่งกันในประเทศอื่น ซึ่งรัฐบาลไม่มีความคิดต่ำสมัย คือเกลียดการแข่งรถเหมือนรัฐบาลอังกฤษ

พี่ระเข้าแข่งครั้งแรกในการแข่งรถขนาดเบาระหว่างชาติที่เมืองติเอ็ปป ประเทศฝรั่งเศส พี่ระผู้ยังไม่คุ้นกับรถที่รวดเร็วถึงเพียงนั้น พอขับแต่แรกก็ทำได้เป็นอย่างดี แม้ต้องเสียเวลาเปลี่ยนหัวเทียนในรอบที่ ๔ แต่ยังคงอดทนขึ้นมาเป็นที่ ๓ ตามหลังคนฝรั่งเศสชื่อเวียร์อง กวดคิดๆ กันอยู่หลายรอบ จนในที่สุดพี่ระกวดเวียร์องทัน และชนะที่ ๒ ความตื่นเต้นและพอใจของเราจะเป็นอย่างไร ท่านผู้อ่านคงพอเอาได้ หนังสือพิมพ์ฝรั่งเศสฉบับหนึ่ง “แลตจิวลิเต โอโตโมบิล” เขียนว่า “คนไทยหนุ่มชื่อพี่ระ แสดงให้เราเห็นว่าเป็นคนขับที่ดียิ่ง” ทางฝ่ายอังกฤษ “เดอะโมเตอร์” เขียนว่า “พี่ระขับได้ดีอย่างประหลาด”

เมื่อตัดสินใจเข้าร่วมฤดูแข่งขันอย่างเป็นทางการ เราจำเป็นต้องมีรถสำรองอีกคัน ในวันที่ ๔ มีนาคม พี่ระไปดูรถคันใหม่ที่โรงเก็บรถคันใหม่เหมือนรถคันเก่าไม่มีผิด รู้สึกว่าราวกับเป็นลูกฝาแฝด พี่ระจึงตกลงขนานนามให้รถทั้ง ๒ โดยใช้นามลูกแฝดที่สำคัญที่สุดคือ คู่ที่สร้างกรุงโรม โดยเรียกรถคันเก่าว่ารถมิลุส และรถคันใหม่ริมุส จากนั้นสั่งให้ช่างนำริมุสไปทาสีให้เป็นสีฟ้าแบบเดียวกับรถมิลุส

พูดถึงสีฟ้าอันเป็นสีพิเศษประจำตัว สีฟ้านี้ได้มาอย่างแปลกคือพี่ระอยากจะได้สีน้ำเงิน แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะเอาน้ำเงินแก่อ่อนอย่างไรดี บังเอิญพบเพื่อนสตรีผู้หนึ่งคือบาร์บารา บุตรีนายกฤษฎ (แห่งบริษัทไฟฟ้าสยาม) เธอแต่งกายด้วยเครื่องสีฟ้าอันสวยงาม พี่ระจึงขอตัดแพรเสื้อนั้นมาชิ้นหนึ่ง และใช้เป็นตัวอย่างสีรถแข่ง ซึ่งพี่ระได้ใช้ทำชื่อเสียงให้แก่สยามทั่วยุโรป

เวลาซบผ่านไปมาบนลู่วิ่ง เธอสวมเสื้อและหมวกสีน้ำเงินอ่อน แลดูไกลๆ เห็นเป็นสีน้ำเงินหมดทั้งนั้น เพราะรถก็สีนั้น มีแต่ผ้าพันคอสีแดงมีจุดขาวๆ เท่านั้นที่เป็นสีอื่น สีฟ้านี้เองที่ถูกเรียกขานในภายหลังว่า Bira Blue หรือ “สีฟ้าลมกรด”

การเปิดสนามครั้งแรกของริมุสไม่สดใสเท่าที่ควร ริมุสเหลวไหลระหว่างแล่นแฉลบไปด้วยความเร็วราว ๑๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ก็ถีบก้อนกรวดที่เขาโรยไว้เพื่อกันล้อกระเด็นถูกแฉวนตาข้างหนึ่งของพี่ระ แม้กระจะกแฉวนจะเป็นกระจกชนิดไม่ควรแตกก็ดี แต่เมื่อถูกกรวดกระทบในเวลารถแล่นถึง ๑๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง แรงที่สุุดร่าวกกับถูกยิง กระจกก็ร้าวภายนอก ภายในแตกเล็กน้อย และเศษแก้วชิ้นเล็กๆ นั้นหลุดเข้านัยน์ตา แม้ว่าตาจะบอดไปชั่วคราว แต่พี่ระก็ไม่หวั่นเสีย และสามารถลดความเร็วของรถทั้งห้ามล้อจนหยุดได้

ถึงประสพเหตุร้ายดังกล่าวกว่า ภายในเวลาไม่ถึงอาทิตย์หนึ่งที พี่ระ
ก็ได้นำเอาโรมิวลัสคืนเก่า ไปลงสนามแข่งที่มอนาโค โรมิวลัสถูกเก็บซ่อมแซม
ในโรงรถ ช่างเครื่องตรวจพบว่าคาร์บะเรีตเตอร์ (เต้าสูบน้ำมันเข้าเครื่อง
จักร) ติดขัด ทำให้ระบบควบคุมน้ำมันติดเสียไม่เดิน พวกเราลงความเห็น
ว่าควรจอดพักโรมิวลัสไว้ และเปลี่ยนเอาซูเปอร์ชาร์ตเจอร์อันใหญ่ที่เร่งเครื่อง
ได้เร็วถึง ๑๒๐ ไมล์ต่อชั่วโมง มาใส่โรมิวลัส เพื่อใช้ลงแข่งที่มอนติคาร์โล
ค่าซ่อมแซม ตัดแปลง และดูแลรถทั้งสองคันสิ้นเปลืองเงินทองไปอีกนับ
หลายหมื่นบาท

กีฬาแข่งรถเสียเงินมากมายดังที่เล่ามานี้ ไม่เฉพาะแต่กับทีมเรา
หากรวมไปถึงนักแข่งต่างชาติอื่นๆ ด้วย เหล่านี้เป็นเหตุผลซึ่งกีฬาชนิด
นี้น่าจะล่มจมลง แต่บังเอิญท่านรัฐบุรุษสำคัญ ๒ ท่าน คือท่านมุสโสลินี
แห่งอิตาลี และฮิตเลอร์แห่งเยอรมนี เห็นว่าการแข่งรถเป็นกีฬาที่มี
ประโยชน์ยิ่ง คือนอกจากจะแสดงให้คนทั้งหลายเห็นว่า คนอิตาลีและ
ชาวเยอรมนีมีความสามารถและกล้าหาญแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าเป็น
ชาติที่เชี่ยวชาญในการสร้างรถยนต์ และโดยประการฉะนี้ จึงเป็นการ
แจ้งความขายรถด้วยในตัว

ท่านรัฐบุรุษทั้งสองยอมเอาเงินของรัฐบาลเข้าอุดหนุนบริษัททำ
รถให้ทำรถแข่ง ในประเทศเยอรมนี บริษัทที่ได้รับเงินอุดหนุนสร้างรถ
ชนิดกรองพริสนี้ ได้แก่ บริษัทเมอร์เซเดส-เบนส์ และบริษัทออดิยูเนียน
ส่วนในประเทศอิตาลีก็มีบริษัทอัลฟา-โรมาโอ ตรงข้ามกับประเทศฝรั่งเศส
และอังกฤษ ซึ่งรัฐบาลไม่เออออด้วยเลย แม้เจ้าของบริษัทเอกชนในสอง
ประเทศ เช่น นายบิวคาตตี จะยอมลงทุนของตนเองและเคยได้ผลดีมาก
แต่บัดนี้สู้บริษัทเยอรมนีและอิตาลีเลียนที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล
ไม่ไหว

ก่อนการแข่งขันในสนามเนอร์เบอร์กริง พี่ระชัยรดตุนามให้หัวและบอกว่ายากลำบากเหลือเกิน มีแต่ขึ้นลงตลอดเวลา รู้สึกราวกับขึ้นรถเหาะในงานฤดูหนาว จนทำให้รู้สึกเวียนหัว ความที่พี่ระอยากจะคุ้นกับสนามนี้ ภายหลังการกินอาหารเย็น แม้แต่คำมีดแล้วก็ดี พี่ระก็ยังนำรถเป็นตัลีย์ไปขับรอบๆ สนาม เพื่อให้คุ้นเคยยิ่งขึ้นไปอีก

การแข่งขันนี้รวบรวมบรรดาคณชีพที่มีชื่อเสียงทั่วยุโรป ได้แก่ ทรอสซี่ คนอิตาเลียน ผู้เชี่ยวชาญและชำนาญยิ่ง ขับรถมาเซราตี เหนนี้ ผู้เคยเป็นแชมป์ในการแข่งรถจักรยานยนต์ ซีแมน เพื่อนักแข่งรถชาวอังกฤษ ผู้ขับอี. อาร์. เอ. เหมือนพี่ระ

เช้าวันที่ ๑๔ ฝนเริ่มตกก่อนถึงเวลาออก ทำให้เราหนักใจมาก เพราะพี่ระยังไม่เคยแข่งรถในเวลาฝนตกเลยไม่ว่าที่ไหน ก็บังเอิญต้องมาประสบฝนเช่นนี้ในสนามแข่งที่ยากที่สุดเสียด้วย ใครจะไม่วิตกได้ พอจวนเวลาออกเข้าจริงๆ ฝนก็เบาบางลง แต่ก็ยังตกพริ้วๆ อยู่

การออกแข่งชันนอกจากใช้ธงแล้ว เขายังใช้ฟลุ๊กอีกด้วย รถทุกๆ คันก็ออกได้โดยรวดเร็ว และประเดี๋ยวก็หายไป พี่ระผ่านฮอสตินได้เป็นที่ ๓ ซีแมนและทรอสซี่สู้กันอย่างใหญ่โตเพื่อชิงที่ ๑ ระหว่างนั้นรถก็เลี้ยวอ้อมภูเขาและลอคตสายตาเราไป เมื่อรถกลับมาถึงที่ซ่อมแทนที่ซีแมนจะนำหน้าดังเราได้เดาไว้ กลับกลายเป็นทรอสซี่ พี่ระเป็นที่ ๒ แต่อยู่ห่างจากทรอสซี่พอดู และเหนินกวดตามมาใกล้เต็มที เมื่อใครๆ เขาผ่านไปหมดแล้ว ซีแมนจึงได้มาถึง ได้ความว่าเขากำลังนำไปสบาย แต่เมื่อถูกทรอสซี่กวดมากเข้า จะหัวเสียหรือเลนเล่อกก็ไม่ทราบพอดังตอนถนนลื่นก็เลยเลี้ยวหัวเลี้ยวไม่ได้ รถลื่นตกจากถนนต้องเสียเวลาดั้ง ๗ นาทีกว่าจะออกมาได้อีก

รอบที่ ๒ พี่ระยังเป็นที ๒ อยู่ แต่เหนนี้เข้ามาใกล้อย่างยิ่ง และไม่ช้า
ก็ผ่านพี่ระได้ ทั้งนี้ เพราะเหนนี้คุ้นเคยกับสนามนี้ดียิ่งกว่า ผ่านไป ๕
รอบ ทรอสซีและเหนนี้ยังนำอยู่ได้อย่างสบาย พี่ระไม่มีหวังที่จะไล่ทัน และ
คิดถูกมากที่ไม่พยายามเสียด้วยซ้ำ ไม่หลงไปกวัดกับคน ๒ คนนี้และตก
ถนนเช่นเดียวกับซีแมน ผู้คงอยู่บนถนนและขับต่อไปจนถึงหลักชัยไม่ได้
พี่ระขับอย่างสบายต่อไป และเมื่อถึง ๕ รอบก็ดูแน่นอนแล้วว่าจะได้ที่ ๓

ในที่สุดการแข่งขันจบลง โดยทรอสซีได้เป็นที่ ๑ และเหนนี้เป็นที ๒
พี่ระเป็นที่ ๓ แต่ที่แข่งได้ดี และขอยืนยันให้คนไทยเราทราบว่าการได้ที่
๓ ในสนามอันยากที่นักแข่งทั่วยุโรปเกรงกลัว ต้องขับเวลาฝนตกและ
ถนนลื่น และต้องต่อสู้กับนักขับรถเยี่ยมๆ นับเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง พี่ระ
ได้รับการคมมือให้ร้องจากคนเยอรมนีอย่างกึกก้องไกลาหลในระหว่าง
พิธีรับรางวัล พี่ระนำเอาธงไตรรงค์ของไทยขนาดใหญ่มาโบกสะบัด ธง
อย่างเก่าของไทยเราคือธงข้างนั้น ใครๆ ก็รู้จักทั่วยุโรป แต่ธงไตรรงค์
เป็นของใหม่เกือบจะไม่มีใครรู้จักเลยในต่างประเทศตั้งนั้น เราจึงได้ตั้งใจ
ว่าถ้าเราสามารถทำได้แล้ว เราควรจะพยายามเผยแพร่ให้ฝรั่งรู้จักธงใหม่
นี้บ้าง

เราเดินทางออกจากเนอร์เบอรักริ่งในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ไปถึง
เมืองเปรอนน์ ภาคเหนือของประเทศฝรั่งเศส เวลาค่ำวันศุกร์ เปรอนน์
เป็นเมืองขนาดย่อม และตามแบบเมืองขนาดย่อมทั่วไป กลางเมืองมีลาน
ใหญ่ซึ่งบางวันเขาใช้ออกตลาด และตามบริเวณลานใหญ่นี้เองก็มีที่ติดว่า
การเมือง ภัตตาคารอย่างเล็ก แต่ทั้งนี้ ห้องนอนและอาหารการกินที่
ภัตตาคารในเมือง อยู่ข้างเลวพอๆ ในมหาพุทธสงคราม เมืองเปรอนน์ได้
ถูกกระสุนปืนใหญ่ทำลายเสียหายหมด ตั้งนั้น บ้านช่องต่างๆ หลังได้
สร้างกันขึ้นใหม่ภายหลังสงครามทั้งสิ้น พี่ระถือโอกาสนำช็อคคอกไม้ไป

วางหน้าอนุสาวรีย์ ซึ่งเขาได้ทำให้เป็นที่ระลึกนักแข่งที่ได้เสียชีวิต เพื่อ
ขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ประสพโชคในการแข่งขัน

พีระแข่งขันในอีกหลายสนามทั่วยุโรป ชะนะติดต่อกันจนได้บรรจุ
ชื่อในหอเกียรติยศของสมาคมนักแข่งรถอังกฤษ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๒
พีระกลับมาเยี่ยมเยียนประเทศไทยพร้อมมรอมิวลุต และเตรียมการแข่งขัน
กรุงเทพรองพรีส์ โดยเชื้อเชิญบรรดาคนขับผู้มีชื่อเสียงมาแข่งรถบนเส้น
ทางรอบสนามหลวงและพระบรมมหาราชวัง หากต้องยกเลิกไป เนื่อง
จากเกิดมหาอุทกสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขึ้นเสียก่อน

คดีดาบลาวยาวแดง

รายชื่อตัวละคร

เพียงอ้อ กิตติพงเดช (พลีว) หญิงสาวผู้พริ้งพริ้วพร้อมด้วยวิทยฐานะ เรียนจบจากประเทศอังกฤษ รอบรู้ด้านภาษา ทำงานเป็นล่าม และเป็นคนแปลเอกสารในกระทรวง

คานัค อาร์ แอคครอยด์ (เคเค) คนรักของพลีว ชาวอังกฤษ ตาบอด เป็นครูสอนดนตรีและนักไวโอลินของวงโฆษณาการ

ภูซังค์ คมงาม (พีซัง) ตำรวจ เป็นญาติห่างๆ และเป็นเพื่อนของพลีว ตั้งแต่เด็ก รับผิดชอบคดีฆาตกรรมในโรงแรมออกซิเดนตัล

วาสิฎฐี เปล่งนคร ครูสอนเต้นรำที่ “เปล่งนครลีลาศ” สวยสง่า เป็นที่หมายปองของชายหนุ่มทั่วพระนคร

วาทีนี เปล่งนคร น้องสาวของวาสิฎฐี งามเรียบ หากอยู่พร้อมหน้ากันสามใบเถา ความงามของเธอจะถูกพี่และน้องบดบัง

วาริชา เปล่งนคร น้องสาวคนเล็ก รักสนุก ชุกช่อนความลับไว้ใน
ท่าที่ที่ชุกชอน

ชาติรี ปานปีก ลูกศิษย์ของวาสิฏฐี ประธานบริษัท “แผ่นเสียงยอด
โดม” มหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทย

กาพย์แก้ว ล้อมเพ็ญ ภรรยาของชาติรี เป็นผู้บริหารตัวจริงของบริษัท
“แผ่นเสียงยอดโดม” โดยใช้ชื่อสามีเป็นหน้าจาก

จงกล อนุสรณ์ คู่เต้นของวาสิฏฐี เป็นจำลิบเอกนักแม่นปืน บาดเจ็บ
จากสงครามเกาหลีจึงต้องพักราชการเพื่อรักษาตัว

บัญญัติ เกาอ่อน เจ้าหน้าที่บริษัทไทยโทรทัศน์ เป็นชายหนุ่มคน
สุดท้ายที่เด่นรำกับวาสิฏฐี

ทงเกียรติ กังหัน (หลวงประดิษฐ์) นักต้มตุ๋นเจ้าเสน่ห์ เข้ามาตี
สนิทวาสิฏฐีเพื่อผลประโยชน์บางประการ

เชิงกลอน ช่องวาณิช พ่อค้าสัญชาติจีน ร่ำรวยจากการนำเข้าและ
ส่งออกสินค้าผดกกฎหมาย

วัศศร ช่องวาณิช ลูกชายของเชิงกลอน เป็นคนหนุ่มหัวรุนแรง เกี่ยว
ข้องกับกลุ่มใต้ดินที่มีนโยบายสวนทางกับรัฐบาล

นนที วีรบุตร ประติมากรดาวรุ่ง เป็นผู้ช่วยเหลือเพียงออสืบค้นความ
จริงเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม

บทที่ หนึ่ง

๑

**สำหรับฉัน สามสิ่งซึ่งสวยงามที่สุดในโลกได้แก่ผู้ชายสีไวโอลิน
สามสาวไบเบอ และงานเลี้ยงลีลาศ**

กระทั่งทุกวันนี้ยามได้ยินดนตรีจากเครื่องเล่นแผ่นเสียง (หลาหนๆ เรียกซีดีคุณปู่) ฉันหลับตา มองเห็นลานเต้นรำ สาวสวยในชุดกระโปรงบาน สร้อยกำไลพราวเต็มข้อมือ สะบัดแขนที่หนึ่ง เครื่องประดับกระทบกันดังกริ้งกริ้ง หนุ่มสวมสูทตั๊กแตนไก่แก้ว โปะน้ำมันจัดผมทรงเท่ ดนตรีสดบรรเลง ฉิ่ง...ฉับ...ฉับ... ฉิ่ง...ฉับ...ฉับ... ห้องละสามจังหวะเรียกว่าเวนิสวอลซ์ ชายหญิงวนทวนเข็มนาฬิกา สลับเหวี่ยงไปมาเหมือนดวงจันทร์หมุนรอบโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ ข้า...ดัด...ข้า...ดัด...ข้า...ข้า...ดัด...ดัด...ควิกสเต็ป จังหวะที่ผู้คนกระโดดไปรอบๆ ฟลอร์

ประหนึ่งฝูงนกกระทาขาวก้าวเท้าหยุกหยิก เล่นน้ำจับปลาในบ่อ พอเสียงกลองตุ้ม ตามด้วยเบส...ตึก...ตึก...ตึก...ตึก ได้เวลาแทงโก้ จังหวะอันร้อนฉ่า หนุ่มสาวละลายในอ้อมแขนกันและกัน

ฉันสงสัยใจจะรู้สึกอย่างไรกับงานลีลาศที่ว่างามนักหนา หากยายแก่คนนี้ได้เงินรำได้จริง มันจะวิจิตรพิสดารขึ้น หรือชี้รั้วชี้เห่ลงเคราะห์ดีฉันเห็นจะไม่มีวันรู้คำตอบ อายูอานามปุ่นนี้ กระตุกกระเดี้ยวผูกอ่อน หมอบบอกว่าถ้าหกล้มหรือโดนใครเหยียบเท้า อาจต้องเข้าเผือกตลอดชีวิต แล้วใครเล่าจะเรียนเต้นรำได้โดยไม่เคยหกล้มหรือโดนเหยียบเท้าเลย แต่เพราะความปรารถนาที่ไม่อาจเต็มเต็มนี้กระมัง ถึงหนูนให้งานรื่นเริงในความทรงจำงามวิไลนัก

ใช่แล้วละ งดงามไม่มีอันใดเปรียบ กระทั่งคืนที่หญิงสาวยืนโดดเดี่ยวอยู่กลางฟลอร์...ไม่สินะ โดยเฉพาะคืนนั้น หล่อนโชนเอนเหมือนต้นสนลู่แรงลม หลับตาพริ้มพริ้มฝัน ก่อนล้มพับลงกับพื้น...

๒

อีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันรักงานเต้นรำ รักช่วงเวลาเหล่านั้น คงเป็นเพราะชายหนุ่มตาสีฟ้า ผมสีทองอ่อน สูงชะลูด จมูกตั้ง เป็นฝรั่งแบบที่ใครเห็นก็ต้องร้องว่า “ฝรั่ง ฝรั่ง” เคยเป็นนักไวโอลินของวงโฆษณา ทั้งยังเป็นครูสอนดนตรีตามบ้าน สมัยนั้นพอพูดถึงเสียงเพลงในที่พักอาศัย ไม่มีผู้ใดนึกถึงซีดีหรือตลับเทป แต่เป็นหนังสือโน้ตเพลงวางบนขาตั้ง สมาชิกในบ้านบรรเลงสดต่อหน้าครอบครัว ถ้าอยากจะฟังเพลงก็ต้องมีใครเล่นให้ฟัง พระนครจึงอุดมด้วยครูสอนดนตรีมากกว่าในปัจจุบัน

๒๓

คติดาบลาวยาวแดง

เคเคเล่นเครื่องสายได้คมกริบเหมือนมีดกรีดเชือก แต่แฝงความ
อบอุ่นอยู่ในโน้ตตัวเดียวกัน บางคราวฉันทักขา เขาเล่นดนตรีเพื่อทำ
ร้ายหรือปลอบประโลมผู้ฟังกันแน่ เสียงเพลงทำให้ผู้ฟังยิ้มทั้งที่หน้าตา
โหด ไพเราะแต่เหมือนมีไฟสุ่มในทรวง เวลาเคเคคอนไวโอลินใต้คาง
ฉันทาบานได้เลยว่าเจ้าท่อนไม้ สายสตรึง และเยื่อบางๆ นั้นร้องเพลง
เปล่งเสียงภาษาไทยออกมาจริงเทียว

ขณะเครื่องดนตรีพูดได้นานาภาษา เจ้านายของมันกลับซื่อป้อ
เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์ไทยไม่มีอันใดจะเปรียบ อยู่มาจะหกเดือน
แล้ว แม้แต่ประโยคง่ายๆ อย่าง “สบายดีไหมครับ” “ทานข้าวหรือยัง”
นายฝรั่งยังออกสำเนียงผิดๆ ฎุกๆ สลับลำดับคำมั่วซั่วเป็น “หรือคุณ
สบายดี” “ทานข้าวไหมยัง” ฉันทึ่งต้องรับหน้าที่เป็นทั้งล่ามและคน
นำทาง...คนนำทาง ไซ้แล้วละ ใครจะไปคาดคิดว่าเป็นหนุ่มผู้สะบัดนิ้ว
ระวับนลวดสีเส้น เจ้าของตาสีเทอร์คอยซ์คู่นั้นกลับมองอะไรไม่เห็น

ยามหลับตา ห้องแถวริมคลองบางลำพูยังแจ่มใจอยู่ในมโนภาพ
หน้าต่างห้องพักหันเข้าหาน้ำ สมัยนั้นมีต้นลำพูขึ้นประปราย บางคืน
แสงหิ่งห้อยทอประกาย ช่วงฤดูน้ำขึ้น โรงต่อเรือยุงุ่นวาย เสียงตอก
เสียงไส เสียงซูดไม้ดังทั้งวันทั้งคืนจนต้องปิดหน้าต่างนอน นอกจาก
เสียงต่อเรือ ตอนกลางวันมีสวดละหมาดจากสุเหร่าจักรพงษ์ ตลาดผัก
ตลาดปลาโกลาหลกันแต่เช้าตรู่ บางคราวก็กลัวว่าพระนครจะเอะอะ
ซุลมุนเกินไปสำหรับนักดนตรีตาบอด แต่หากเคเคคิดเช่นนั้นก็มีเคย
เผยให้ฉันรู้

ถนนหน้าหอพักมีต้นโคกเรียงรายขนานสองข้างทางรถราง ตอนเช้าเจ้าหน้าที่ใช้ไม้แฉะชี้ฝั่งเศษขยะ กันรถแล่นทับแล้วเอียงกะเท่เร่จนตรวง เด็กๆ นั้นแหละตัวดี ชอบเอาฝาไซดา ฝาเบียร์มาวางให้รถรางทับจนแบนแล้วเอาไปตีตีเล่นกัน

ตอนเป็นเด็ก ฉันอ่านนิยายสืบสวนของหลวงสารานุกรมประพันธ์ แล้วฝันว่าอยากมีบ้านอยู่บนถนนข้าวสาร ตอนที่หาหอพักให้เคเค จึงเลือกแถบที่มีชาวยุโรปมาอาศัยอยู่เกลื่อนกลาด นักไวโอลินจะได้ไม่รู้สึกรู้สึกเป็นแปลก มีหน้าข้าวอยู่แถวนั้นมีใครจะเสียบเหงาหนัก เพราะจากถนนข้าวสารถึงคลองถมเนืองแน่นไปด้วยร้านค้า มีตั้งแต่ร้านวิลาวัรรณ พลอริส ร้านกาแฟใต้จิง ร้านหน้าวัวเครื่องยาสมุนไพร ร้านไทยไพรัช ชายหนุ่มหลงเหลือ

เราชอบเดินเรื่อยเปื่อยบนท้องสนามหลวง ชายหนุ่มผมทองหยุดเล่นกับหมาจรจัดที่มาดมๆ เขี่ยแข้งเขี่ยขา มิวายให้ฉันต้องเตือนว่าหมาข้างทางถนนในพระนครยังไม่ได้ถูกจับฉีดยา ไม่ปลอดภัยเหมือนในลอนดอนดอก แต่พวกหมาก็ไม่เคยทำร้ายชายตาบอด บางครั้งก็แวะเข้าไปชมแผงหนังสือ ถึงจะพกหนังสือเบรลล์จากบ้านเกิดมาเป็นหีบๆ แต่เคเคก็ยังชอบฟังคนอื่นอ่านบทกวี เขาชอบนิราศของสุนทรภู่คงเป็นเรื่องปกติสำหรับคนจากบ้านมาไกล ชายหนุ่มประทับใจท่วงทำนองเสนาะ นึกครื้นๆ ก็หยิบไวโอลินมาสี ประสานเสียงฉันอ่านบทกวี แม้จะเอื้อนไม่เป็น แต่ได้อ่านบทกวีคลอเสียงซอฝรั่งก็ไพเราะดี ยามคร่ำครวญถึงคนรัก ปลายนิ้วกรีดกรายเครื่องสายให้เย็นหุยามว่าเรียงชมนกชมป่า เคควางคันสี เปลี่ยนมาใช้นิ้วดีดสายดิงดิงดั่งครั้นครองเทียบกับผู้อื่นในสมัยนั้น นับว่าฉันหัวก้าวหน้ามีหยอก ชายหญิงที่เปล่าเป็นสามีภรรยา แต่กลับไปไหนมาไหนด้วยกัน มีหน้าข้าวฝ่าย

ชายเป็นชาวต่างชาติเสียด้วยสิ โชคดีผู้ใหญ่ทำเอาหนูไปนาเอาตาไปไว้ส่วนหนึ่งคงเพราะฉันประกาศตัวว่าเป็นเวิร์กกิ้งวูแมน จบจากเมืองนอก ฟรังก์พร้อมด้วยวิทยฐานะ หาเลี้ยงชีพได้เอง มิใช่ต้องงอนง้อขบขมคร่ำครี แต่ก็หลอกตัวเองมิได้หรอกว่า เหตุผลที่แท้จริงคือผู้คนคงเกรงอำนาจวาสนาของคุณพ่อมากกว่า

ถูกกระเช้าหนักหน่อยก็จากพ่อค้าแม่ขาย แค่มิหนุ่มตาน้ำข้าวมาวนเวียนแถวตลาดก็น่ามუნ่ามองพอแล้ว มิหนำซ้ำพ่อฝรั่งนั้นยังมีสาวไทยตามประกบแจ มีคนเรียกฉันลับหลังว่า “คุณนายฝรั่ง” หรือ “เมียฝรั่ง” ซึ่งฟังดูไม่น่าถือสา แต่บางครั้งก็หยอกเินแรงๆ แม่ค้าเคยตะโกนเรียกในตลาด “วันนี้ปลาทุสดนะหนู เอาไหม” ลูกคู่อีกคนสอดรับ “ของหนูคนนี่ต้องปลาโลมา ปลาเหม็นคาวแบบปลาทุนะ กินเป็นเสียที่ไหน”

ฉันได้แต่เดินหนีฉับๆ อยากรู้คำตอบ แต่แค่กลิ่นน้ำลายก็ยิ่งกลิ่นไม่ลงคอเลย

๓

งานลีลาศ ผู้ชายสีไวโอลิน แล้วก็สาวสามใบเถา

เพราะเป็นลูกคนเดียววาระมัง ตั้งแต่เด็กฉันหวังใจจะมีพี่น้องเวลาเห็นสาวๆ แต่งตัวสวยงาม เดินออกจากร้านแม่ไลพร้อมกระเป๋าใบใหม่ กระเป๋าง เครื่องสำอางที่เพิ่งซื้อมา ขนาดเป็นหญิงด้วยกันยังอดใจเดินตึกตักมิได้ โดยเฉพาะหากใบหน้าพวกหล่อนคล้ายคลึงกันเหมือนดนตรีคลาสสิกที่ใช้ท่วงทำนองเดิมเล่นซ้ำๆ กัน เพียงแต่เปลี่ยนโน้ต เปลี่ยนจังหวะชนิดหนึ่ง เหมือนก้านอัญชัญออกดอกติดๆ กัน สาม

ดอกนี้แหละกำลังสวย สามนี้แหละกำลังงาม

ไม่มีหญิงสาวที่ไหนสวยหมดจดเท่านางสีลาศ ฉันไม่อาจอธิบายให้เด็กรุ่นหลังเข้าใจได้ว่านางสีลาศพริ้งเพราะสักแค่ไหน พวกหล่อนไม่เหมือนผู้หญิงกลางคืนที่นึ่งเรียงรายบนทางเท้าในกรุงเทพฯ ยุคปัจจุบัน สมัยนั้นถนนสีลาศเป็นดั่งป่าหิมพานต์ เหล่ากษัตริย์แต่งตัวใจโลงามแฉล้มประดับเครื่องแต่งกายเหมือนราตรีประดับดาว ไม่สิ...เหมือนทหารกล้าเตรียมอาวุธไปรบทัพจับศึก ความงามของพวกหล่อนอยู่ตรงความหยิ่งทรนง ภาควุฒิปะซึ่งตนสืบทอด หญิงที่รักการสีลาศคือหญิงที่รักในความเป็นหญิง รักในเสน่ห์และมาयाแห่งเพศหญิง

ในเหล่านางสีลาศ ไม่มีผู้ใดงามเทียมเท่าสามพี่น้องตระกูลปลั่งนคร เวลาพวกหล่อนปรากฏกายกลางงาน ประดุษข้อดอกไม้ ยากนักที่หนุ่มๆ จะเสด็จเบี่ยงมองไปทางอื่น ยิ่งยามกริดกราย ชดช้อยอ่อนไหว ระบายมือซู้ซักเชิญชวนให้ทุกสายตาเหลือบแล สายสะโพก กุกกักเหมือนนักดนตรีเขย่าอังกะลุง ออกผาย บ่าบ้นอยยัดตรง คอยาวระหงในสามสาว พริ้งเพราะสุดหนึ่มพันวาสิฎฐี พี่สาวคนโต เธอคือดอกไม้เอก วาณิชาน้องเล็กเป็นดอกตูม น่ารักสมเยาว์ เมื่อเบ่งบานเต็มที เห็นจะดิงดูดมิ่งภูมรินได้ไม่แพ้พี่สาว วาทินีคนกลางงามเรียบดั่งใบเขียวประดับช่อ สอดประสานกับความผุดผาดของพี่สาวและความกระจ่มกระจิมของน้องเล็ก

เศรษฐกิจหนุ่มมามากหน้าหลายตาแย่งซื้อชื่อเวลาเรียนสีลาศ นอกจากค่าครู ถ้าหญิงสาวกระเง้ากระอดขอเครื่องประดับหรือเสื้อชุดใหม่ มีหรือชายใดจะกล้าปฏิเสธ ผู้ชายคนล่าสุดของวาสิฎฐีเป็นเศรษฐกิจหนุ่มเจ้าของบริษัทแผ่นเสียง ส่วนวาทินีระยะนี้ออกงานพร้อมนายทหารชั้นสัญญาบัตร แวดวงสังคมคาดเดาว่าสองคู่นี้จะเดินกันไปได้สักที่ทำ

ที่ลีลา หญิงงามก็เหมือนไม้เมืองหนาว ผลัดเปลี่ยนใบทุกฤดูกาล หาก
แม้จะถูกค่อนข้างอดนินทาบ้าง ก็มีน้ำเป็นกังวล นักเขียนชาวอังกฤษ
เคยกล่าวไว้ สิ่งทีเลวร้ายกว่าการถูกคนนินทาทั้งเมืองก็คือการที่ไม่มี
ใครพูดถึงเราเลย

๔

คำวันอังคารที่ยี่สิบสอง เดือนเมษายน ลมร้อนหอบอากาศ

แห่งผากคลีคลุ่มเมืองหลวง เคแต่ต้องไปสี่ไวยโอลินให้วงโฆษณาการ ชั้น
ไม่มีธุระยุ่งชิงนัก จึงขอตามติดมางานเลี้ยงด้วย โรงแรมออกซิเดนตัล
เป็นโรงแรมชื่อดังริมแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เดิมเป็นเพียงอาคารไม้เล็กๆ
สำหรับกะลาสีเรือแวะพักผ่อน ต่อมาเจ้าของจ้างสถาปนิกชาวอิตาลี
ให้ออกแบบอาคารเพิ่มเติม จนปัจจุบันกลายเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งบน
ถนนเจริญกรุง ชุ่มประตูด้านหน้าโค้งหกชั้น มีสวนทรายและโตะกลม
วางหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ พนักงานต้อนรับแต่งตัวโก้หรู ทุ่งกางเกง
ฝรั่งขากว้าง เสื้อราชปะแตนคอปัด สวมบู๊ตผ้าใบคอยยื่นให้บริการแขก

ฟลาวเวอร์สวิงที่ใช้จัดงานลีลาศเป็นอาคารสี่เหลี่ยมสร้างล้อม
รอบสวนอันเนื่องแน่นไปด้วยพฤษชาเมืองร้อน กรุ่นกลิ่นดอกไม้ตัดล
อบอวลเข้ามาถึงในห้องโถง ห้องจัดงานในคืนนั้นคือโถงกรรณิการ์
ขนาดใหญ่สักครึ่งหนึ่งของสนามฟุตบอล พื้นปูพรมลายเถาวัลย์ บน
ผนังแขวนม่านกำมะหยี่ ทางโรงแรมติดตั้งพื้นไม้สำหรับงานเต้นรำ ด้าน
หนึ่งมียกพื้นในหัวดนตรี ส่วนอีกด้านกันกระຈกใส ใครมองออกไปข้าง
นอกจะเห็นทิวทัศน์ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แยกเหวที่ลีลาศจนอ่อนแรง

* Flowers wing

จะมานั่งพักดื่มไวน์ ละเลียดอาหารรสโอชา พลังชุบชิบแลงเปลี่ยน
เรื่องคุยกัน

ยามสองทุ่มกว่า แยกบางคนหันหน้าไปทางประตู สายตาจับ
จ้องชวนให้คู่อื่นมองตาม ไม่ช้าคลื่นอารมณ์แผ่ขยายไปทั่วโถง เสียง
พูดคุยเบาลง แต่เสียงดนตรียังคงอยู่ กลองบรรเลงจังหวะตุ้ม...ตุ้ม...
นายทหารหนุ่มควงวารีชาด้วยแขนซ้าย และวาทีนี้ด้วยแขนขวา พี่สาว
เฉิดฉายในชุดราตรีสีชมพูอ่อน น้องสาวสวมกระโปรงสั้นสีดำเลยเข้า
กำไลข้อมือทำจากงาช้าง คอเสื้อสีน้ำเงินผ่าลึก ขับโนมเนื้อให้เด่นเกิน
วัย ปีนี้วารีชาอายุสิบห้า เสื้อชูذنนี้เท่ากับประกาศว่าหล่อนพร้อมจะเข้า
สู่วาดวงสังคม

วงโฆษณาการบรรเลงเพลง “นางฟ้าจำแลง” ใกล้จบแล้ว
หนุ่มสาวบางคนยังอยากอยู่ในอ้อมแขนกันและกัน
บางคู่ก็แทบอดรนทนไม่ไหวจนกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง

เวลานั้นทุกคนต่างมีความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าน้องสาวยังโลภก็ถึงเพียงนี้ วาสิวฐีจะยิ่งกว่าสักเพียงไหน หล่อนเดินเข้ามาในห้องเสมือนลอยล่องมาจากเบื้องสูง ชุดแพรสีไพลินประดับกากพลอย ชายกระโปรงย้วยยับยาดังคลื่นสมุทร รอบคอหญิงสาวคือบุษราคัมสีเหลืองอำไพราวกับมีใครตัดเสี้ยวหนึ่งของดวงตะวันมาประดับสร้อย วัตถุล้ำค่าเส้นนี้เป็นของขวัญจากชาติรี มหาเศรษฐีเจ้าของบริษัทแผ่นเสียง ผู้เดินตามหลังมาเงียบๆ เขาผายมือไปทางคู่ควรวราวเชื้อเชิญทุกสายตาให้ร่วมชื่นชมประติมากรรมชั้นยอด

ใครบางคนส่งเสียงจากโต๊ะด้านหลัง “จบเสียที วัยสาวของแม่วาสิวฐี” นางวิจารณ์

“พูดอะไรของเธอ” เพื่อนร่วมโต๊ะสนทนา “ไม่เห็นหรือ หล่อนเปลี่ยนแปลงขนาดไหน”

“นั่นนะคือความงามครั้งสุดท้ายก่อนโรยรา”

ฉันนั่งโต๊ะเดียวกับคุณอาเชิงกลอน เพื่อนคนไทยเชื้อสายจีนของคุณพ่อ ผู้ค้าขายกับต่างชาติจนร่ำรวย เด็กหนุ่มที่ร่วมโต๊ะเดียวกันคือลูกชาย ชื่อวัศร เห็นจะอายุน้อยกว่าฉันสี่ห้าปีได้ ผมเกรียน ตาคม กริบ ไม่สนใจบรรยากาศรอบตัว เอาแต่ก้มมองมีดมองส้อมในมือ

“เพียงขอ ไม่ออกไปเดินกับเขาหรือ”

“หนูเดินไม่เป็นค่ะ”

“อาก็เหมือนกัน เหมาะจริง อาจะได้มีเพื่อนคุย”

เราสนทนาเรื่องมโนสาเร่ ฉันถามเรื่องธุรกิจส่งออก ลูกค้าเดี๋ยวนี้เปลี่ยนจากยุโรปมาเป็นญี่ปุ่น ถึงจะเป็นผู้แพ้สงครามเหมือนประเทศ

เรา แต่เขาถูกเล่นงานหนักกว่า มีความต้องการข้าวปลาอาหารสูง อา
เชิงกลอนถึงขึ้นไปฝึกอะอิอุอะโอะเพื่อจะได้คุยกับลูกค้ารู้เรื่อง ฉันทอง
ชวนแกะคุย แต่พูดไปได้ประโยคสองประโยคก็ต้องหยุด เพราะฟังกันไม่
ออก ชายวัยกลางคนยอมรับว่ายังต้องฝึกอีกมาก

“เรียนไปทำไม ภาษาอังกฤษรดีนิยมน” เด็กหนุ่มทะเลกลางปล้อง
เชิงกลอนเตรียมห้ามปราม แต่เขาชิงสวน “อีกไม่นาน สองภาษาเท่า
นั้นที่เราควรรู้คือจีนและรัสเซีย”

“หว่าฮ่วยฮั่วอี่เตียนเตียน (ที่พูดภาษาจีนได้นิดหน่อย)” ฉันทปลิว
เสียงอย่างเป็นมิตร

อีกฝ่ายกระตุกหางตา “เสียดายที่ตอนนี้ผมยังพูดไม่เป็น การ
ศึกษาที่พ่อผมสนับสนุนมีแต่เรื่องไม่เป็นไรเป็นพายุ อย่างกิจกรรม
ลีลาศไร้สาระนี่”

“ที่กลับคิดว่าลีลาศนี้ต่างหากที่เป็นกีฬาเพื่อประชาชนอย่าง
แท้จริง สมาคมลีลาศแห่งประเทศไทยก่อตั้งเมื่อปี ๒๔๗๕ อายุอานามก็
พอๆ กับการปกครองระบอบใหม่ี่เอง ฮั่วแต่ว่าเป็นเหตุบังเอิญ แต่ก็
น่าจดจำดีมีหยอก”

อาเชิงกลอนแก้ตัว “หนูพ्लीว อย่าไปถือสา เด็กมันข้ามมหาวิทยาลัย
แล้วคบเพื่อนไม่ได้”

ฉันทเลิกสนใจชายหนุ่ม หันไปมองวงดนตรี เคเคกำลังสีไวโอลิน
เขาสวมชุดสูทพอดีตัวที่สั่งตัดจากร้านนพรัตน์ ชายหนุ่มหลับตา สีหน้า
เคลิ้มฝัน เสียงที่ดังออกมามีไซ่เพียงท่วงทำนอง อ้อ...อ้อ...อ้อ...
แต่ได้ยินเป็นเพลงจริงๆ ฉันทเผลอมองตาเยี่ยม รู้สึกตัวอีกทีเมื่อวัศสรจ้อง
มา ไบหน้าฉันทร้อนผ่าว

“ฝรั่งที่สีไวโอลินเป็นสามีของเธอหรือ เห็นมาด้วยกัน”

“เปล่า เป็นแค่เพื่อน”

ฉันไม่ต้องรอฟังก็บอกได้ว่าเขากำลังจะพูดอะไร

“แน่ละสิ สันดานฝรั่งเห็นผู้หญิงไทยเป็นอย่างไร ใครๆ เขาก็รู้กัน
หมดทั้งบ้านทั้งเมือง...”

อาเชิงกลอนตัวสั้น “ขอโทษพี่เขาเดี๋ยวนี้ละ”

“...พอเบื่อเมื่อไหร่ ค่อยหนีกลับไปประเทศ”

พ่อค้าทุบโต๊ะบึ้ง! “ออกไปเดี๋ยวนี้”

เขาทำท่ายียวน “งานสังสรรค์ของนายทุนแบบนี้ผมไม่อยากจะ
เสวนาตั้งแต่แรกแล้ว” ชายหนุ่มถอดเสื้อนอกพาดบนบ่า เขาไหว้เรา
สองคนปลกๆ จังหวะนั้นเองฉันเห็นเข็มกลัดติดอยู่บนเสื้อเชิ้ตตัวใน
พิมพ์ลวดลายเป็นรูปประธานเหมา แลดูเป็นแปลกน่าขบขัน

อาเชิงกลอนหันมา “ขอโทษหนูเพียงออด้วย”

ฉันยิ้มให้อภัย แต่ในใจครุ่นคิดสิ่งที่ได้ยินมา หลายครั้งคำภ
รสุทราไร้แก่นสารกลับทำให้คิดได้ร้อยแปด รู้สึกพื้นเสียจนทนนิ่งต่อไป
ไม่ไหว “ขออนุญาตนะคะ”

ฉันออกมาสูดหายใจบนระเบียง หยิบผ้าซับน้ำตา บ้าจั่ง...ซี้แย
เสียนี้กระไรเลย...เรื่องแบบนี้เจอมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว...ต้องทน
ให้ได้สิ นี่คือปัญหาซึ่งฉันต้องแบกรับเพียงลำพัง ไม่อาจเอาไปปรึกษา
ใคร โดยเฉพาะเคเค

ครั้งหนึ่งระหว่างงานเลี้ยงในกระทรวง ภริยาท่านผู้ใหญ่หยิบยก
เรื่องเคเคขึ้นมาตัดพ้อต่อว่าจนตัวเองเก็บเอาไปคิดขุ่นขี้ม้วย พอกลับ
มาถึงบ้าน พ่อนักดนตรีที่ตามองไม่เห็นแท้ๆ กลับจับอาการผู้อื่นได้

แม่ย่านัก ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันเล่าคำเตือนของท่านผู้หญิง พอ ได้ฟัง ชายหนุ่มมึนตึ๊งแถมเหมือนนมคำพูดในปากที่คายไม่ออก... ถ้า พลิ้วลำบากใจนัก...เขาเกริ่นขึ้นมา ฉันทอบอกเขาบ้างใหญ่แล้วซุกหน้า ลงตรงนั้น...อย่าพูดออกมาละ...อย่าพูด ถ้าอะไรที่จะทำให้เคเค ออกจากไป สู้แบกรับทุกอย่างไว้คนเดียวดีกว่า แม่โลกนี้ไม่มีอะไร ยั่งยืน แต่ผิดด้วยหรือที่จะหวังให้มันไกลออกไป...อีกสักเดือนหรือสัก อาทิตย์ ถ้าต้องแลกดวงตาข้างหนึ่งกับการได้อยู่กับคนที่รักอีกแคว้น เดียว ฉันก็จะควักมันออกทั้งสองข้าง

ลมแม่น้ำพัดโชยมา ผ้าพันคอปลิวสะบัด มองเข้าไปในห้อง กรรณิการ์ วาทยกรลดบาตอง พร้อมกับเสียงเพลงที่เบาลง หนุ่มสาว ไค้งขอบคุณกันและกัน บ้างจูงมือกันเดินกลับไปทีโตะ บ้างพุดคุยกัน ตามมารยาท มีอยู่ไม่น้อยที่ฝ่ายชายกระซิบฝ่ายหญิง ขอเดินด้วยกัน ต่อในเพลงถัดไป ช่วงนี้เองที่คนนอกคาดเดาความสัมพันธ์ระหว่าง คู่เต้นได้ไม่ยาก หากเพียงรู้จักกันหรือเป็นคนแปลกหน้า ส่วนใหญ่เต้น ด้วยกันเพียงเพลงเดียวก็อิมใจพอแล้ว ถ้าเริ่มสนิทชิดเชื้อ ทั้งคู่จะยืน รักษาระยะห่าง ก้มหน้า ขยี้เท้าไปมาเหมือนจใจเหยียบแมลงที่คลาน อยู่ตามพื้น หากถึงขั้นโอบเอวโอบไหล่ไม่ยอมห่าง ก็หมายถึงความสนิท สนมที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าบนลานลีลาศ

วงดนตรีไม่ปล่อยให้แขกต้องรอนาน เสียงกลองเคาะจังหวะ ตูมๆ ประสานเสียงแตรแปดๆ ผู้คนลุกออกจากโต๊ะอาหาร บางคนไม่ หันได้หย่อนกันนั่งลงเลยด้วยซ้ำ หนุ่มๆ มองหาใครที่ยังไม่มีคู่เต้น ส่วนสาวๆ นั่งเท้าคาง เสแสร้งแกล้งทำเป็นไม่สนใจ หยิบพัดขึ้นมาโบก ประหนึ่งว่ายังเหน็ดเหนื่อยมิหาย แต่ขอเพียงพ้อหนุ่มที่หมายปองเดิน เข้ามาใกล้ ไค้งน้อยๆ ยืนมือออกมา แม่ใจมตรูก็จะยิ้มเอียงอาย จับมือ

อีกฝ่าย แล้วเดินออกไปด้วยกัน เสมือนดนตรีคือสายน้ำ และพวกเขา คือปลาที่แหวกว่ายได้ไม่รู้หยุดหย่อน ฉันไล่สายตามองคนนั้นคนนั้น ช่วงเปลี่ยนเพลงคือช่วงที่วุ่นวายสุด วันนี้มีแขกร้อยกว่าคน เพลงหนึ่งๆ เต็มกันที่ไม่ต่ำกว่าสามสิบคู่ ผู้ชายสำรวจรอบพลอร์ จูงมือผู้หญิงหา ที่ว่าง ส่วนคู่ที่รออยู่ตั้งแต่เพลงก่อน เปิดพลอร์ล่วงหน้ากันไปแล้ว

ลมแม่น้ำพัดมาอีกระลอก ฉันดึงผ้าพันคอมาจัดใหม่ให้แน่นหนาขึ้น “ฝรั่งที่สี่ไวโอลินเป็นสามีของพี่หรือ เห็นมาด้วยกัน”

พอได้ยินประโยคนี้ ฉันกำหมัดแน่น ขมับเต้นตุบตบ พอทันที โทโสบังเกิดแล้วนะ พอหันกลับไป ก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่าอีกฝ่าย เป็นแค่เด็กสาว ริมฝีปากแดงสดเหมือนสตรอว์เบอร์รี่ ผมดัดม้วนเป็นลอน ที่คาดผมหลากสีสั่นเข้ากับเครื่องสำอาง เหมือนตุ๊กตาตั้งโชว์หน้าร้านกิ่งแก้ว...เธอคือวาริชา น้องสาวคนเล็กของบ้านเปล่งนคร

“หนูกถามว่าพี่รู้จักกับฝรั่งคนที่สี่ไวโอลินด้วยหรือ” ฉันพยักหน้า “แก่งจ้ง ไม่เคยเห็นใครเล่นแก่งเท่าแฟนพี่มาก่อน” ฉันเผยอปาก อึ้งเป็น นานกว่าคำ “ขอบคุณ” จะหลุดออกมาได้

“พี่ออกมาทำอะไรคะ...ส่วนหนูต้องขออากาศบริสุทธิ์บ้าง เดิน มาทั้งคืน อึดอัดจะแย่” พอพูดจบ เธอสูดลมเอือกใหญ่ เนินอกถูกเสียดันผายออกแล้วค่อยๆ พีบลง “เฮ้อ...ดีใจจัง ได้เจอพี่เพียงออเสียที ยากเจอพี่มานานแล้ว”

“เธอรู้จักพี่ด้วยหรือ”

“ลูกศิษย์ในโรงเรียนพูดถึงเรื่องราวของพี่ นักเรียนอังกฤษไม่มีใครไม่รู้จักพี่หรอก”

“ชมพี่เกินไปแล้ว”

“คนเล่าขานกันถึงคดีฆาตกรรมในสถานทูตไทย ยังมีคนเอา

หนังสือพิมพ์ฝรั่งมาเปิดให้หนูดูเลย อ้อ! แต่หนูอ่านไม่ออกหรอกนะ ที่เป็นนักสืบมานานแค่ไหนแล้ว”

“พี่ไม่ใช่ักสืบ” ฉันทปฏิเสฐ ตอนที่เกิดเรื่อง ทางกงสุลไม่ยอมให้เจ้าหน้าที่ลอนดอนเข้าไปข้องเกี่ยว เลยสืบสวนกันเองอย่างลับๆ ฉันทซึ่งเป็นคนนอก แต่สุดท้ายก็ต้องตกกระไดพลอยโจน

“หนูเป็นแฟนพี่เพียงออะ หนูเองก็อยากเป็นนักสืบเหมือนกันนะ” ฉันทรำพึงในใจ... พี่เองก็อยากเดินรำให้ได้เหมือนเธอ “แต่หนูคงเป็นนักสืบไม่ไหวหรอก คนจะเป็นนักสืบได้ต้องฉลาด หัวดี ซึ่งมีใช้ตัวหนูเลย แต่หนูรู้แล้วละว่าหนูจะเป็นอะไร” เด็กสาวยื่นหน้าเข้ามาใกล้ กระหวัดผ้าพันคอแพรเปลาะดำที่ห่มอยู่ให้กระชับตัว ลดเสียงลง “หนูจะเป็นสายลับคะ เป็นสายลับไม่ต้องฉลาดเท่าักสืบก็ได้ ขอแค่กล้าหาญ มีไหวพริบ แต่สำคัญสุดคืออะไรทราบไหมคะ... ต้องสวย มีเสน่ห์พอให้ผู้ชายลุ่มหลงเรา”

ฉันทหัวเราะเบาๆ แก้มเขิน อยากสนทนาต่อ แต่ต้องบอกลาอีกฝ่าย เพื่อกลับไปในห้องโถง

“นึกว่าทิ้งผมไปแล้ว” เคเคแยมยิ้ม นั่งคอยทำอยู่ตรงโต๊ะอาหาร

“ก็ร่ำๆ จะทำอย่างนั้นอยู่ เดินมาเองได้อย่างไร”

“เพื่อนในวงช่วยจูงมาส่ง เขาคงสงสัย เห็นผมยืนเป็นกลางเวที”

“ต้องออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์บ้างสิ ในนี้อัดอัดเจียนจะขาดใจ”

นึกขอบคุณวาริชา เพราะได้คุยกับเธอแท้ๆ ฉันทถึงอารมณ์ดีพอที่จะปล่อยตัวได้ตามธรรมชาติ “วันนี้องคนตรีเล่นดีไหม”

“คุณสร้างเพิ่งมาซ้อมกับพวกเราแค่สองอาทิตย์ แต่ก็เป็นที่ศิษย์

เอกของครูปราโมทย์ คุณสุธีมาได้ แต่นักดนตรีสำรองที่ทางคณะหา
มาก็เป่าแตรมันมีหยอก”

คุณอาเชิงกลอนปรากฏตัว “อ้าว! หนูเพิ่งออกมาแล้วหรือ”
ท่าทางเหมือนแกกำลังตื่นเต็นกับบางสิ่ง “ตะก็มีโทรเลขมาจากชวา เขา
ยอมให้อาเอาเรือสินค้าเข้าเทียบท่าแล้วละ เจรจามาตั้งนาน ในที่สุด
ก็ได้ทำมาค้าขายกันเสียที”

“โชคดีจังเลยนะคะ”

“ไม่ใช่แค่โชคดอก ถ้าอาจะชอบคุณใครสักคน ก็ต้องเป็นคุณพ่อ
ของหนู เพราะท่านแนะนำแท้ๆ อาถึงได้มีโอกาสพบปะคนใหญ่คนโต
ที่ชวา มิฉะนั้นเรือของอาคงต้องลอยเท้งเต้งอยู่กลางมหาสมุทรต่อไป”

ฉันสะดุ้งใจในใจ เหมือนมีก้อนแข็งจากกระเพาะไหลย้อนไปจุก
ทางเดินอาหาร เคแค้นขึ้นเมื่อมาจับมือได้โต๊ะ เป็นสัญญาณขอให้พา
ไปเดินเล่นข้างนอก “ขอโทษนะคะคุณอา หนูอยากพาเคเคไปเดินเล่น
เสียหน่อย อีกประเดี๋ยวเขาต้องขึ้นไปบรรเลงต่อแล้ว”

เชิงกลอนพยักหน้าอย่างเปี่ยมสุข ไม่ได้สนอกสนใจใคร คงสร้าง
วิมานนับตัวเลขกำไรในอากาศ ฉันนึกถึงวัตรศร มิน่าเล่าเพราะพ่อขวจ
จัด ลูกชายเลยย้ายตกขอบ คงเป็นครอบครัวที่อบอุ่นพิลึก

สวนกลางอาคารเขียวชอุ่ม เจ้าของโรงแรมชอบไม้ดอกหอม ใน
สวนจึงอัดแน่นด้วยแก้ว กาลหลง จำปี ทางเดินปูกระเบื้องอิฐแทรก
กลางด้วยหมู่หินกลมๆ ก้อนเล็กสีน้ำเงินเทา ฉันเดินไปพลางสูดหายใจ
พลาง ได้กลิ่นดอกไม้รวยริน แขนซ้ายประคองเคเคเล็ดเลาะผ่านพุ่ม
ไม้ ทางเดินคับแคบเพราะถูกบีบอัดด้วยกิ่งต้นแก้ว เหมือนกำลังเดิน

อยู่ในถ้ำ เห็นเพียงแสงจันทร์รูปห่อผ่านพุ่มไม้ ฉันทขยับกิ่งแก้วเพื่อแหวก
ทาง ดอกเล็กๆ สีขาวร่วงกราว สะท้อนแสงเดือนระยิบระยับประหนึ่ง
เกล็ดดาวหล่นจากฟากฟ้า

สระตรงหน้ามีรูปปั้นหินก้อนใหญ่ขนาดเกือบสองเท่าความสูง
ของคนธรรมดา ผู้ชายสวมหน้ากากกล้ำเป็นมัดบีบรัดปลุกปล้ำหญิง
สาว ครึ่งกายหล่อนจมหายใต้น้ำ รูปทรงประติมากรรมเป็นก้อนขรุขระ
แต่เปี่ยมล้นด้วยพลัง ฉันทยังสังเกตเห็นงอนใจเมื่อเห็นว่าหน้ากากเป็น
รูปหัวโขงลิง พออ่านชื่อผลงานบนป้ายสลัก จึงรู้ว่าเป็นรูปปั้นหนุมาน
และสุวรรณมัจฉา ช่างคิดเจียวหนอไม่เหมือนนักרבวานรและนางเงือก
คูใดที่เคยเห็นในงานศิลปะไทยเลย น้ำไหลหยดย่อยจากรูปปั้นลงสระ
“น้ำพุคะ” ฉันทหันไปกระซิบบอกอีกฝ่าย เขาพยักหน้าทำนองว่าได้ยิน
เสียงตั้งแต่เดินเข้ามาในสวนแล้ว

สวนกลางอาคารเขียวชอุ่ม เจ้าของโรงแรมชอบไม้ดอกหอม
ในสวนจึงอัดแน่นด้วยแก้ว กากหลง จำปี ทางเดินปูกระเบื้องอิฐแทรกกลาง
ด้วยหมูหินกลมๆ ก้อนเล็กสีน้ำเงินเทา

“ถ้าผมจะลองแตะดู จะมีคนติเตียนอะไรไหม”

ฉันเหลือวแลซ้ายขวา ไม่เห็นใคร ตอนอยู่ยุโรป เคเคชอบประติ-
มากรรมเป็นที่สุด พอย้ายมาเมืองไทย ก็ไม่มีโอกาสได้ชื่นชมฝีมือช่าง
ท้องถิ่น เพราะงานปั้นไทยส่วนใหญ่อิงศาสนา ถ้าไม่ใช่พระ เทวดา สิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ ก็เป็นปูชนียบุคคล ดูไม่เหมาะสมยิ่งถ้าฝรั่งหัวทองจะมาดู
คลำเล่น แต่นี่คงไม่เป็นไรระมัง ฉันเลื่อนมือเขาไปแตะรูปปั้น น้ำใส
รินผ่านง่ามนิ้ว ปล่อยให้เขาเดินวนรอบสระ สัมผัสความลื่นเนียนของ
เนื้อหิน ความเย็นฉ่ำของน้ำ ลมพัดดูบ ใบบัวเสียดสีกันดังกรอบแกรบ
นักไวโอลินชื่นชมฝีมือช่างไม่หยุดปาก ก่อนจะเดินหายไปหลังรูปปั้น
เหลือแต่เสียงลอยมา

“เป็นห่วงคุณพ่อใช่ไหม”

ฉันใคร่ครวญสิ่งที่อาเชิงกลอนเอ่ย คุณพ่อไปสนิทสนมอะไรกับ
ใครในรัฐบาลอินโดนีเซียกันหนอ การเมืองในชวาก็ไม่ต่างจากประเทศ
ไทย เต็มไปด้วยคลื่นใต้น้ำ การปฏิวัติรัฐประหาร และที่สำคัญคือความ
รุนแรง แต่ยิ่งการเมืองไม่นิ่งเท่าใด รวากับผลประโยชน์ให้เก็บเกี่ยวก็
ยิ่งเพิ่มพูนทวีเท่านั้น

“ไม่เชิงนักหรอก พ่อก็เป็นเช่นนี้แหละ ชอบเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่ง
ซึ่งฉันไม่มีวันเข้าใจ” ตั้งต้นตั้งแต่เด็ก พอเห็นหนังสือพิมพ์โจมตีท่าน
ที่ไรก็ไม่สบายใจเสียทุกคราว ตอนสิ้นสงครามโลกใหม่ๆ ปัญญาชน
ถึงกับเสือกไล่ไสส่งให้คุณพ่อไปคว้านทอง โทษฐานสมคบกับญี่ปุ่น
ทำให้วีรชนเสรีไทยต้องหลังเล็ดหลายราย เรานี้ไปอยู่กันอย่างสงบ
ที่หัวหิน ช่วงนั้นคุณพ่อวันๆ ไม่ทำอะไร นอกจากนั่งเล่นริมหาด นับ
คลื่น นับเมฆ เอาแผ่นเสียงดนตรีคลาสสิกมาเปิด แล้วสอนลูกสาวเล่น
หมากรูก บางทีคุณพ่อพาฉันขึ้นรถสี่ล้อคันโปรด ขับตะลอนๆ พาไป

ไหนต่อไหน รถคันนี้มีสี่ล้อและสี่เดี่ยวกันกับรถของนักแข่งชาวไทยที่เคยไปชนะรางวัลใหญ่ในยุโรป พ่อมืออยู่สองคัน แต่โชคร้ายหนึ่งในนั้นถูกระเบิดทิ้งในช่วงสงคราม

เราเล่นหมากรุกกันแทบทุกวัน บางกระดานท่านก็แก๊งแพ้ บางกระดานท่านเล่นอย่างเต็มฝีมือ มีบ้างที่ต่อเบี่ย ต่อม้า หรือต่อเรือให้ และก็มีบางกระดานเหมือนกัน แม้จะน้อยเต็มที ที่ฉันชนะคุณพ่ออย่างชาวสะอาด วันหนึ่งเด็กหญิงเพียงขอเอาบทความจากหนังสือพิมพ์ที่โจมตีคุณพ่อเสียๆ หายๆ ไปให้ท่านอ่าน ขอให้อีกฝ่ายอธิบายตัวเอง และคัดค้านบทความนั้น คุณพ่อเพียงแต่ลูบหัวลูกสาวอย่างเอ็นดู บอกว่าตอนนี้ขอให้เชื่อใจท่านไปก่อน เมื่อโตพอรู้ความแล้วค่อยตัดสินผิดถูกให้ท่านอย่างไม่ต้องเกรงอกเกรงใจกัน

ฉันคิดว่าหากต้องใช้ชีวิตอย่างนี้ไปโดยตลอด ก็ไม่เห็นจะน่าเสียอกเสียใจตรงไหน แต่เมื่อเจ้านายเก่าของคุณพ่อเริ่มขึ้นมามีอำนาจอีกครั้ง ท่านจึงกลับเข้าพระนคร

“ฉันไม่อยากจะให้คุณพ่อไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไม่ถูกไม่ควร ไปคบเพื่อนหรือร่วมงานกับ... วายร้าย หรือยิ่งกว่านั้นเป็นหนึ่งในพวกวายร้ายเสียเอง”

ผู้คนเริ่มทยอยกลับโถงกรรมนิการ์ ครั้งหลังของงานเลี้ยงกำลังจะเริ่มต้น เคเคขอให้พาเขากลับไปส่งที่วังดนตรี

๕

วาทษกรสัปดาห์ตอง กลองขึ้นจังหวะใหม่ ผู้คนรั้งริรออยู่ริมพลอร์ เสียงแตรให้จังหวะแทงโก้ ถ้าใครยังมีแรงเหลือก็จุมมือกันเดิน

เข้ามา หนุ่มสาวบางคนอ้อยอิ่งตามมารยาท นี่คือโอกาสเปลี่ยนคู่ต้น การสลักรูปคู่ต้นเป็นเรื่องปกติ การเก็บผู้หญิงไว้คนเดียวมานานๆ ดูจะเสียกิริยา เว้นแต่ถ้าฝ่ายชายพามาออกงานเอง ย่อมเหมือนเขาจับจองกันไว้ก่อนล่วงหน้า หญิงโคปฏิสเรชชายคนหนึ่งแล้วออกไปเดินรำกับอีกคนหนึ่งก็ถือว่าไม่สุภาพเช่นกัน

เวลาจวนเจียนสามทุ่มครึ่ง ฉันทำคางเหม่อลอย แสงจากเครื่องประดับของเหล่าหญิงสาวสะท้อนวิบวับจากบนลานเต้นรำ ที่เปล่งประกายสุดคงหนีไม่พ้นสร้อยบุษราคัมของวาสิฏฐี ชะรอยจะเป็นมณีเม็ดที่ใจซันจันกันอยู่พักใหญ่ในหนังสือพิมพ์ว่าเป็นเครื่องบรรณาการจากพ่อค้าฝรั่งเศส แต่สมเด็จพระนารายณ์มหาราช เรื่องราคาไม่ต้องพูดถึงจะลงทุนอะไรขนาดนั้น ฉันสนเท่ห์ชาตรีไม่ใช่ผู้ชายตัวเปล่าเล่าเปลือยสักหน่อย มีภรรยาเป็นลูกสาวเจ้าของกิจการแผ่นเสียงซึ่งเขาบริหารงานอยู่ด้วยซ้ำ หล่อนก็คือถึงข้าวสารดีๆ นี่เอง หนูอย่างเขาไม่มีวันยอมหย่าร้างแยกทางหรอก ชาตรีทำได้อย่างจุใจก็แค่คลอเคลีย แต่ไม่มีวันครอบครองวาสิฏฐี แล้ววาสิฏฐีเล่าคิดอย่างไรสักวันเมื่ออีกฝ่ายตีจาก ของที่ระลึกราคาแพงจะเพียงพอไหมสำหรับค่าปลอบใจ

แต่อย่างไรเสียก็เห็นจะดีกว่าใครบางคนที่อาจไม่เหลืออะไรติดไม้ติดมือเลยก็ได้ เสียงไวโอลินกรีดโหยหวน...เมื่อไหร่หนอฉันจรจะงาม ข้าคอยเพราะความโศกเศร้า...ข้าครวญถึงคราว คราวเมื่อสองเรา รักเฝ้าพะนอนต่อกัน...

ฉันเสมองไปที่คนอื่น เห็นชาตรีนั่งจิบเหล้าอยู่คนเดียวที่โต๊ะ แปลกจัง แสดงว่าวาสิฏฐีเดินอยู่กับชายอื่น วาทยกรควงบาตอง เสียงดนตรี

เปลี่ยนจากห้องละสี่จังหวะ เหลือห้องละสาม นี่คือเวนิสวอลซ์...หนึ่ง
...สอง...สาม...หนึ่ง...สอง...สาม ชายหนุ่มแปลกหน้าเดินมาโค้ง

“เด่นไม่เป็นค่ะ”

“ไม่เป็นไร ฉันทำได้”

เขาจูงมือฉันพาเดินไปกลางลาน ก็น่าเป็นจริงๆ นั่นแหละ หาก
เป็นยามปกติคงพอโยกเยกไปด้วยกัน แต่คืนนี้ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
เลย เดี่ยวเหยียบเท้า เดี่ยวชนคนนั่นคนนี่วุ่นวาย แค่ว่านับจังหวะหนึ่ง
สอง สาม ยังนับไม่ค่อยถูกเลย...โหมเอ๋ย โหมงาม อร่ามแท้แลดะลิ่ง ได้
เจอครั้งหนึ่งเสน่ห์ซึ่ง ตรึงใจ...ครั้งเดียวได้ชม สมัครภริมย์รักใคร่ พันผูก
ใจ ไม่ร้างลา...เขาคงพินเสียเต็มแก่ แต่ตามมารยาท อย่างน้อยต้องรอ
ให้จบเพลงก่อน พอเสียงดนตรีบาดาล เราทั้งสองโผล่อก เขาพาฉันไปส่ง
ที่โต๊ะ ผู้คนทยอยเดินออกจากฟลอร์ ร่างสะอิดสะอင့်ยืนเด่นกลางพื้น
ไม้ วาสิฎฐีนีนา ผู้คนกระซิบกระซาบ หญิงสาวยืนรอใครอยู่คนเดียว
แม้แต่วงดนตรียังหยุดบรรเลง หล่อนโอนเอนเหมือนต้นสนลู่แรงลม
หลับตาพริ้มพริ้มผืน เปล่งเสียงไอเบาๆ ค่อยๆ ค่อยๆ ผิวกายขาวซีดเหมือน
กระดาษ...ไม่สิ ยิ่งกว่านั้นอีก ชาวจนเหมือนทิ้งร่างหล่อนสะท้อนแสงไฟ
ได้ แขนกางออกเล็กน้อยคล้ายนกพยายามโฉบบิน แต่สองขาก้าวเดินโซ
ซัดโซเซ ไม่ทันที่ใครจะวิ่งเข้าไปพยุงตัวเธอ หญิงสาวล้มพับลงกับพื้น
ท่ามกลางเสียงกลั่นหายใจจากทั่วห้อง

ใครบางคนวิ่งออกไปดู ฉันจำได้ว่าเป็นชายหนุ่มแปลกหน้าที่เพิ่ง
เหยียบเท้า เต้นรำกันมา เขาก้มๆ เงยๆ อยู่เหนือร่างหญิงสาว หันมา
ทางฉัน ใบหน้าซีดเผือด

ถึงไม่ทันได้ยินที่อีกฝ่ายพูด ฉันก็พอรู้ว่าเขากำลังจะประกาศอะไร

เสียงหวีดร้องดังขึ้นจากที่ohenสักแห่ง ผู้คนผุดลุกอย่างรวดเร็ว

ชนโตะล้มระเนระนาด ใครบางคนโวยวาย “โจรป่าบุก!” แหกวงแหวนี่ซูลมุนซูลเก ฉันทัวแข่งที่้อ ทำอะไรไม่ถูก หวังให้มีใครรับผิดชอบสถานการณ์

ชายหนุ่มที่นั่งคู้เข้าอยู่กลางห้องโผนไปที่หน้าประตู เขาขอให้ทุกคนใจเย็น อธิบายว่าอีกไม่นานตำรวจจะมาถึง เจ้าหน้าที่อาจต้องการสอบปากคำทุกคน ระหว่างพูดก็ส่งสายตาดูไปให้พนักงานต่อโทรศัพท์ดูเงิน แหกหลายคนประท้วง พวกตำแหน่งสูงๆ เดินออกไปอย่างไม่ฟังอีร่าค่าอีรม ชายหนุ่มเพียรโน้มน้าว ปลอดภัยมดต่างๆ นานา “เชื่อผมเถอะครับ ไม่ใช่ฝีมือโจรป่าดอก...คุณวาสิฏฐี้อาจป่วยเป็นโรค...การช่วยเหลือเจ้าพนักงานเป็นหน้าที่ของพลเมืองดิ้นะครับ”

ฉันทัวยินเสียงร้องให้ปืมว่าจะขาดใจ หันไปเห็นวาริชาซุกตัวในอ้อมอกวาทีนั เธอทำท่าเหมือนอยากโผนไปหาพี่สาวคนโต แต่พี่คนรองสกัดไว้ ส่วนคุณซาตริ่นั่งหน้าซีด สองมือซุกใต้โตะ ซ้อนล้อมวางระกะระกะบนจานชาม ตรงหน้ามีแก้วเหล้าทั้งที่ว่างเปล่าและเต็มค่างไว้ เขามองศพ ลูกขิ้นยีนอย่างลึนเรียวแรงประหนึ่งหุ่นกระบอก ทรวดฮวบลงข้างร่างวาสิฏฐี ไหลลันเต็ม

ท่ามกลางความโกลาหลอึ้งอล สี่หน้าชายคนหนึ่งผิดแยกจากผู้อื่น เป็นสี่หน้าของผู้เคยเห็นและคุ้นชินกับความตาย จงกน นายทหารผู้เป็นคู่ควงของวาทีนัยืนตัวตรง กวาดสายตามองไปรอบห้อง ก่อนจะหยุดที่ศพหญิงสาว ฉันทัวสังเกตสี่หน้าเขา อีกฝ่ายยักคิ้วก้งขา รวากับมองเห็นอะไรบางอย่าง...หรือไม่เห็นอะไรบางอย่าง

ฉันชะเง้อมองตาม วาสิฏฐีนอนคู้กายเหมือนทารกในครรภ์ เส้น
ผมสยายคลุมไหล่และใบหน้า อาเจียนเปรอะเปื้อนมุมปาก ตุ่มหูข้าง
หนึ่งหล่นกลิ้งมาอยู่แถวมือ คงหลุดออกมาตอนร่างหล่อนกระแทกพื้น
แต่ที่ดึงความสนใจของฉันกลับเป็นสิ่งที่อื่น สิ่งอื่นที่ไม่อยู่ตรงนั้น... สร้อย
บุษราคัมที่วาสิฏฐีสวมหายไปไหน

บทที่ สอง

๑

๓๘ องศากระมัง ฉันหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ เมื่อเข้าฟังรายงานสภาพอากาศ ถ้าจำไม่ผิด อุณหภูมิสูงสุดวันนี้คือ ๓๘ องศาเซลเซียส ประตูลิฟต์เปิด นักเรียนกลุ่มใหญ่ต่อแถวหน้าเครื่องทำน้ำเย็น เด็กๆ หันมามองแม่แต่่าคนนี้เป็นตาเดียว คงไม่บ่อยกระมังที่จะมีผู้หญิงอายุเจ็ดสิบปีเดินไปเดินมาอยู่ในโรงเรียนประถม ไมสิ ฉันรู้สึกเศร้าขึ้นมา อาจไม่ใช่ยายแก่ในโรงเรียนประถมก็ได้ที่พวกเขาหันมามอง แต่เป็น“ยายแก่” เด็กเดี๋ยวนี้เติบโตในบ้านที่ปราศจากญาติผู้ใหญ่ ส่วนคนชราอย่างพวกเราก็ใช้ชีวิตบั้นปลายในบ้านที่ไม่มีลูกหลานหรือเด็กเล็ก ฉันเองก็ไม่รู้ว่าอย่างไหนกันแน่ที่น่าเศร้ากว่ากัน

ฉันหยุดยืนหน้าห้องประถมหนึ่งทับสาม เด็กสองคนนั่งอยู่ข้างใน คนหนึ่งกอดคอหน้าตาอยู่ยี่ ส่วนอีกคนกำลังดื่มน้ำอีกใหญ่จากกระติกสีแดง เลื้อผ้า เนื้อตัวทั้งคู่เปื้อนฝุ่นมอมแมม เข่า ข้อศอก และเอวปะระระดำ กระดาษทิชชูสีแดงเข้มที่มรุจุมูกเด็กคนที่นั่งกอดอก ส่วนเจ้าหลานชายชอบตาซ้ายฟกซ้ายกะดำกะด่าง

“สวัสดิ์คะ คุณยายของเด็กชายธณมไช้ใหม่” หญิงสาวที่ยืนอยู่หน้าห้องยกมือไหว้ หล่อนลูกลี้ลุกลนแนะนำตัวเองว่าเป็นครูเวร ก่อนเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดว่าได้ยินเสียงเอะอะจากห้องหนึ่งทับสาม พอเดินเข้าไป เห็นนักเรียนล้อมวงเชียร์เด็กสองคนซูลมุนคลุกฝุ่นบนพื้น หล่อนรีบเข้าไปแยก สอบถามเรื่องราวได้ความว่าเด็กชายธณมกล่าวหาเพื่อนว่าขโมยโทรศัพท์มือถือ ส่วนเด็กชายรุ่งฤทธิ์ปฏิเสธเสียงแข็ง สุดท้ายต่างฝ่ายต่างลงไม้ลงมือ ครูสาวเล่าไป เหนือโคลไหลย้อยไป

“ตอนนั้นหาโทรศัพท์เจอหรือยัง” ฉันถามหล่อน

“ยังเลยคะ ดิฉันค้นดูจนทั่วแล้ว ทั้งเกะ ทั้งกระเป่าเด็กทุกคนในห้อง” หล่อนเหลือบมองนาฬิกาแขวนเหนือกระดานดำ ชะรอยจะมีนัด หลังจากนั้น คุณครูสาวยิ้มผมสีแดงเข้มจนแทบดูไม่ออกว่ายิ้ม เว้นแต่เวลายื่นใต้แสงไฟ ฉันเดาว่านี่คงเป็นการฝ่าฝืนกฎโรงเรียนเล็กๆ น้อยๆ เช่นเดียวกับกระเป่าหลุยส์วิตตองข้างกระตักน้ำสีเงินบนโต๊ะนั้น

“ธณ” ฉันหันไปทางหลานชาย “ให้โทรศัพท์ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“ก่อนทำเวรครับ ผมโทรไปหาแม่” น้ำเสียงทะเล้น เจ้าหลานตัวแสบคงโล่งใจสีเทาที่พยายาม แทนที่จะเป็นพ่อหรือแม่ ฉันทั้งหม่นได้ ทั้งตีใจนิดๆ

“จำได้ไหมว่าวางไว้ที่ไหน”

“ตรงนั้นครับ” ซี้โตะติดหน้าต่าง

“ระหว่างทำเวร มีใครเข้ามาในห้องหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ”

คุณครูแทรก “ตอนที่ดิฉันเดินตรวจบนระเบียบก็ไม่เห็นคนแปลกหน้าเลยคะ”

“ธน ทำไมถึงคิดว่าเพื่อนเอาไป”

“มันอิจฉาผม...”

“โกหก!” คุณภริณีตะโกนแทรกขึ้นมา

“...ตั้งแต่ผมเอาโทรศัพท์มาใช้...”

“เดี๋ยวพ่อเราก็อ้างให้ เจงกว่านี่อีก”

ครูสาวมองหิ้งคู่อย่างอ่อนใจ เด็กสองคนตะโกนใส่กัน แต่ความเหนียวลำและอุณหภูมิร้อนดับแตกทำให้ไม่ซ้ำหิ้งคู่เงียบเสียงลงไปเอง ต่างฝ่ายต่างยกกระตักน้ำขึ้นมาดื่ม แต่ของเด็กชายรุ่งฤทธิ์เหลือเพียงขวดกระตัก

“ธน พาเพื่อนไปเติมน้ำสิ แล้ววะห้องน้ำล้างฝุ่นตามเนื้อตัวด้วยละ” เด็กทั้งสองเดินไปที่ประตู “แล้วอย่าก่อเรื่องอีก” ฉันที้เสียงแข็ง “ไม่อย่างนั้นต่อให้เป็นยายก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้วนะ” เจ้าหลานชายยิ้มเจื่อนๆ

พอเด็กหิ้งคู่เดินลับประตู ครูสาวรีบหันมามหาฉันที้ “ทำอย่างไรดีคะ” น้ำเสียงว่าวุ่น หล่อนคงเครียดและร้อนไม่แพ้พวกเด็กๆ เครื่องสำอางไหลลงมาปนกับเหงื่อโคล “นี่เดี๋ยวผู้ปกครองน้องรุ่งฤทธิ์ก็จะมาแล้ว จะเจรจากันรู้เรื่องใหม่เนี่ย เห็นน้องธนธมบอกว่าโทรศัพท์แพงเสียด้วย คุณพ่อซื้อมาให้จากต่างประเทศ”

ฉันที้ถึงโทรศัพท์เครื่องนั้น ก็คิดไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าของมันแพง

เกินไปสำหรับให้เด็กประถมใช้ ครูสาวก้มหน้า ฉันจับจ้องเงาแสงแดด
ฉายลอดกันสาด ลากเส้นที่ยิบบนผนัง ฉันนับเส้นสีทองเหล่านั้น หมอ
บอกว่าอายุอานามปุนนี้ ถ้าต้องการใช้สมอง ให้เริ่มจากอะไรง่าย ๆ ก่อน
อย่างนับเลข...หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...

ครูสาวกะพริบตาปริบๆ มองฉันด้วยสีหน้าการุญ เป็นสีหน้า
แบบที่ฉันสังเกตเห็นว่าคนหนุ่มสาวชอบใช้มองคนแก่ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่
ได้ ฉันยิ้มเขินๆ พลันเหลือบไปเห็นตู้หลังห้อง

“ขอโทษนะหนู ตู้นั้นไว้สำหรับใส่อะไรหรือ”

“พวกไม้กวาด อุปกรณ์ทำความสะอาดค่ะ...แต่พวกเด็กๆ เปิด
ดูข้างในแล้ว โทรศัพท์ไม่ได้อยู่ในนั้นแน่นอน”

“ไม่อยู่หรอก แต่ตู้นี้แหละ ใช้ได้เลย”

อีกฝ่ายมองฉันอย่างงุนงง “ยายรบกวนอีกอย่างหนึ่ง ขอน้ำหน่อย
จะได้ใหม่ ยายเองก็กระหายเหลือเกิน”

หล่อนฉวยกระติกบนโต๊ะ “อันนี้หมดแล้วค่ะ เดี่ยวหนูไปเติมน้ำ
ให้ นะคะ” หล่อนถือกระติกเดินไปที่ประตู

“ไม่ต้องแล้วจ๊ะ” ฉันเรียกตามหลัง หล่อนหันกลับมามอง “ไม่
เป็นไรแล้ว” ฉันก้าวเท้าสั้นๆ แสงแดดยามเย็นส่องให้เงาของแม่เฒ่า
ทอดยาวปกคลุมร่างหญิงสาว ตากลมโตของเจ้าหล่อนจ้องมองมาอย่าง
ไม่กะพริบ “ไม่เป็นไรแล้วจริงๆ”

ฉันเฝ้ามองอยู่ห่างๆ ระหว่างนั้นเดินไปหาพ่อแม่เพื่ออธิบายเรื่อง
ราวที่เกิดขึ้น ฉันถามตัวเองอีกครั้งว่าทำถูกแล้วหรือที่แอบเอาโทรศัพท์

มือถือไปใส่ไว้ในตู้ไม้กวาด แล้วทำที่เป็นให้หลานชายเปิดหาอีกรอบ
อย่างน้อยเรื่องคราวนี้จะได้จบๆ ลง

ปฏิภิกขิยาแรกของแม่หนูคนนั้นคือปฏิเสธเสียงแข็ง แต่พอฉัน
ยืนยันว่าขอดูข้างในกระติกน้ำ ครูสาวทรุดฮวบลงกับพื้น ปล่อยโฮ
หล่อนละล้าละลักถามฉันว่ารู้ได้อย่างไร

แม่หนูโพล่งออกมาเองว่า ตอนที่เธอเดินตรวจบนระเบียบ “ไม่เห็น
คนแปลกหน้าเลย” หล่อนจงใจเน้นคำว่าคนแปลกหน้า เหมือนต้อง
การให้คนอื่นคิดว่าอาจจะมีคนแปลกหน้าแอบเข้ามาตอนที่เธอไม่เห็น
ก็ได้ ที่สำคัญคืออากาศร้อนจนเครื่องสำอางละลายปนออกมาพร้อม
เหงื่อ แต่ครูสาวกลับไม่ยอมปรายตามองกระติกน้ำของตัวเองเลย
หล่อนมองเด็กทั้งสอง มองฉัน มองนาฬิกา มองไปรอบๆ ห้อง มองมัน
เสียทุกอย่าง ยกเว้นกระติกน้ำ พอฉันแก้งทำเป็นขอน้ำ แล้วอีกฝ่าย
จួយกระติกไป โดยทิ้งกระเป๋านอกราชการแขวนไว้บนห้องที่เพิ่งมีการ
ขโมยของเกิดขึ้น ก็เป็นอันได้ข้อสรุป

แม่หนูเล่าว่าตัวเองมีอาการเล็กน้อยตั้งแต่เด็กแล้ว ชอบ
จกจกขี้ข้าวของในร้านค้า พอสอบเข้าคณะครุศาสตร์ได้ พยายามตั้งใจ
เลิกนิสัยนี้เด็ดขาด นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เจ้าปีศาจขี้ขโมยมัน
ย้อนกลับมา ฉันผงกหัว เชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง บอกหล่อนว่าถ้ายอมไป
ปรึกษาจิตแพทย์ ฉันสัญญาจะไม่เอาเรื่องนี้ไปฟ้องทางโรงเรียน

ฉันมองพ่อแม่ลูกเขาคุยกัน ถึงเรื่องราวในวันนี้จะจบลงด้วยดี
แต่สงสัยต้องเตือนบ้านนี้หน่อย ของสวยงามถ้ามีไว้ในครอบครองก็
ต้องรู้จักระวังรักษา ธรรมชาติอันประหลาดมักจะมากคู่กับความงามเสมอ

...เช่นเดียวกับวาสิฏฐีผู้เลอโฉม

ตำรวจกรมผ่านประตูห้องกรรมการ ฉันทจดจำพีซิงได้ในบัดดล
 สรวัดทรุขงศ์เป็นญาติห่างๆ สมัยเรียนเขาเป็นศิษย์เอกของคุณพ่อตอน
 ท่านเป็นอาจารย์พิเศษที่โรงเรียนเตรียมตำรวจ เมื่อครั้งที่ยังไม่รวมกับ
 โรงเรียนเตรียมทหาร ทำความดีความชอบไว้ไม่น้อยเมื่อครั้งล่าเสืออยู่ใน
 ในภาคอีสาน จึงได้เลื่อนขั้นมาเป็นสรวัดทรในเมืองหลวง ฉันทเคยได้ยิน
 พีซิงเปรยบ่อยๆ ว่าปาลีกดงพญาไฟยังไม่ซบซ้อนเท่าปาผู้คน และเสือ
 อีสานเขียวเล็บแหลมคมไม่ได้สักครึ่งหนึ่งของเสือมหานคร

หมวดเรียวกိုင်เงางามเป็นจุดเด่นบนใบหน้า สรวัดทรจงใจไว้ให้
 คุน่าเกรงขาม เพราะต้องมาเป็นเจ้าคนนายคนตั้งแต่อายุยังน้อย พีซิง
 แก่กว่าฉันทหกปี แต่หน้าอ่อนเยาว์จนหมวดโค้งดูขัดหูขัดตาเหมือนเพิ่ง
 ไปซื้อมาติดเมื่อเช้า ทำทางดูขัดเขิน วิธีแต่งกาย และไปปี่ในมือที่แก
 ชอบกวัดแกว่งไปมาชวนให้นึกถึงเด็กที่แอบเข้าไปเล่นในตู้เสื้อผ้าของ
 คุณพ่อ

ห้องจัดงานในคืนนั้นคือโถงกรรมการขนาดใหญ่สักครึ่งหนึ่งของสนามฟุตบอล
 พื้นปูพรมลายเถาว์วัลย์ บนผนังแขวนม่านกำมะหยี่

สารวัตรสั่งลูกน้องให้สอบทุกพยานในที่เกิดเหตุ ต้องใช้ตำรวจ
สืบกว่านายรวบรวมปากคำเบื้องต้นเท่าที่จะทำได้ บางส่วนของคำให้การ
การถูกนำมาแสดงไว้ในที่นี้

เจ้าหน้าที่ ๘ - กรุณาบอกชื่อครับ

พยาน ๓ : ประมวล พอสักที่ได้ใหม่ ผมอยากกลับบ้านเต็ม
แกแล้ว พวกคุณก็มีพยานตั้งมากมายแล้ว จะมา
ถามอะไรผมอีก พุ่งนี้มีนัดแต่เข้าในกระทรวงด้วย
- รับประทานอภัยในความไม่สะดวก แต่เพื่อความ
รอบคอบ เราต้องการปากคำจากทุกคนที่เกี่ยวข้อง
: ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้น พอได้ยินเสียงปืน อยู่ดีๆ ผู้หญิง
คนนั้นก็ล้มลงไปต่อหน้าต่อตา
- ท่านได้ยินเสียงปืนด้วยหรือ
: ก็ใช่ละสิ ไม่อย่างนั้นก็เสียงกลองหรือเสียงเปิดจุก
เหล็ก ผมแยกไม่ออกดอก มันดังๆ ๆ ๆ
- ตั้งสามที่เดียวหรือ
: เปล่าๆ หนึ่งเดียวนั้นแหละ
- ขณะนั้นท่านนั่งอยู่หรือออกไปเดินรำครับ
: ผมเดินวอลซึ่ไม่เป็น ครูบอกให้ผมเอาดีทางละติน
เพื่อนๆ ผมก็เห็นด้วยนะ ดุมันเข้ากับบุคลิกรักสนุก
ของผมดี ครูยังชื่นชมเลย ว่าผมขยับเอว...
- ตอนนั้นคุณวาสิฎฐีเดินรำกับใคร
: จะใครเสียอีก ก็ต้องคู่ของหล่อนั้นแหละ คุณชาติรี
ใช้ใหม่

- คำถามสุดท้ายครับ ตอนที่คุณวาสิฏฐีล้มลง ท่าน
จำเวลาได้หรือไม่
- : ได้สิ ผมดูนาฬิกาข้อมือ สามทุ่มยี่สิบเจ็ด ยี่สิบแปด
ใช้ใหม่
- พยาน ๘** : สร้อยมาลาคะ
- เจ้าหน้าที่ ๑** - คุณสร้อยมาลาเป็นอาจารย์สอนเต้นรำ
- : ใช่ค่ะ มากับท่านธวัช
- ตอนประมาณสามทุ่มครึ่ง คุณทำอะไรอยู่ครับ
- : ไม่ได้ทำอะไรค่ะ นั่งจิบไวน์ที่โต๊ะ ก่อนหน้านั้นเต้น
มาแล้วหลายเพลง
- พอจะทราบไหมครับ คุณวาสิฏฐีเธอทำอะไร
- : ออกไปเดินกระมังคะ มิเช่นนั้นเธอจะไปปรากฏ
ตัวกลางลานได้อย่างไร
- ตกกลางคืนสร้อยมาลาเห็นหรือไม่เห็นคุณวาสิฏฐี
เต้นกันแน่ครับ
- : พอมานึกดีๆ ฉันคิดว่าฉันเห็นหล่อนเต้นกับใคร
บางคน
- คุณได้ทันสังเกตไหมครับว่าคุณวาสิฏฐีเต้นอยู่กับ
ใคร
- : ไม่ทราบค่ะ แต่น่าจะเป็นคุณชาตรีนะ
- เจ้าหน้าที่ ๒** - กรุณาบอกชื่อครับ
- พยาน ๖** : ประทุมค่ะ
- ระหว่างสามทุ่มถึงสามทุ่มครึ่ง คุณประทุมทำอะไร

อยู่ครับ

- : ดิฉันอยู่ในสวนค่ะ ลีลาศจนวิ่งเวียนศีรษะ เกรงว่า จะหน้ามืดเป็นลม จึงออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ (บันทึกคำให้การเจาะจงว่าลมหายใจพยานมีกลิ่น เครื่องดื่มมีนม)
- กรุณาเล่าสิ่งที่คุณเห็นมาด้วยครับ
- : ดิฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้น แต่ได้ยินเสียงใครสองคน ทะเลาะกันในสวนถัดจากหลังพุ่มดอกแก้ว เป็น เสียงของผู้ชายคนหนึ่งและผู้หญิงอีกคน
- พวกเขาทะเลาะกันเรื่องใดครับ
- : (พยานหน้าแดง ฟันเสียวอย่างเห็นได้ชัด) ไม่ทราบ ค่ะ คุณพ่อคุณแม่ดิฉันย้ำนักย้ำหนาว่าไม่ควร ไปแอบฟังเรื่องของชาวบ้าน
- ขอประทานอภัยอย่างยิ่ง สรุปลคือคุณประทุมไม่ได้ยินอันใดทั้งสิ้น
- : ได้ยินค่ะ เสียงมันลอยมาเข้าหูเอง จับความไม่ได้ ดอก นอกจากประโยคสุดท้ายของฝ่ายหญิง 'ผู้หญิง เยี่ยงนี้ ตายไปเสียก็สาสม'

เจ้าหน้าที่ ๑ -

ชื่อครับ

พยาน ๑๒ :

สไบนางค่ะ

- คุณสไบนาง กรุณาลำดับเหตุการณ์ในคืนนี้ อย่างละเอียด

- : พอบจวอลท์ พวกเราต่างก็แยกย้ายกันกลับโต๊ะ
 ตอนนั้นแม่วาสิฏฐีอยู่เยื้องไปด้านหลังดิฉัน ขณะที่
 คู่ของเรากำลังเดินออกจากพลอร์ ผู้ชายคนหนึ่ง
 เดินสวนมาอย่างรวดเร็ว พอดิฉันหันกลับไปก็เห็น
 เขาชักอะไรบางอย่างออกมาจากเสื้อนอก แหง
 เข้าบริเวณชายโครงซ้ายแม่วาสิฏฐี แถวนี่ละคะ
 (ชี้ที่ท้องน้อยด้านขวาของตัวเอง) เสร็จแล้วก็รีบปะ
 ปนฝูงชนเดินหนีออกไปเลย
- ครับ ชอบคุณมากครับ คำถามสุดท้าย คุณเห็นใบ
 หน้าคนร้ายที่แทงหล่อนไหม
- : ไม่เห็นคะ เขาใช้ผ้าดำปิดคลุมใบหน้า

พยาน ๒

เจ้าหน้าที่ ๓

- : ชุมพา ผมเป็นวาทยกรของวงดนตรีครับ
- ตอนที่คุณวาสิฏฐีเสียชีวิต ท่านเห็นอะไรบ้างครับ
- : ต้องขออภัย ผมแทบไม่เห็นอะไรเลย ผมหันหลัง
 ให้แขก หันหน้าเข้าหาวงดนตรีเกือบตลอดทั้งงาน
- เพลงสุดท้ายที่วงดนตรีเล่นคือ
- : นางฟ้าจำแลง
- ท่านสังเกตเห็นคุณวาสิฏฐีบ้างหรือไม่
- : ผมว่าผมเห็นนะ ก็ผู้หญิงโดดเด่นเยี่ยงนั้น เครื่อง
 แต่งกายหล่อนเออ ท่วงท่าลีลาเออ ต่อให้มีแขก
 อื่นนับร้อย ผมก็หาหล่อนได้ไม่ยาก
- ท่านทราบไหมว่าหล่อนเดินอยู่กับใคร
- : (พยานส่ายหน้า) มองข้างหลังคลັບคล้ายคลັบคลา

ว่าจะเป็นคนชาติตรี

- ก่อนเพลงนางฟ้าจำแลง คุณวาสิฏฐีได้ออกไปเดิน
รำหรือเปล้า
- : เธอเดินรำเพลงดาวล้อมเดือน ผมแน่ใจด้วยว่า
ก่อนหน้านั้นเพลงพระราชนิพนธ์แสงเดือน เธอก็
อยู่กลางพลอร์เช่นกัน ผมเคยเห็นวาสิฏฐีบ่อยๆ
ตามงาน เดินห้าหกเพลงติดต่อกัน ก็ไม่แสดง
อาการเหน็ดเหนื่อย เธอเป็นมืออาชีพโดยแท้
- คำถามสุดท้าย หากไม่เกิดเหตุร้ายนี้ขึ้น เพลงที่วง
ดนตรีจะเล่นเป็นลำดับถัดไปคือเพลงอะไร
- : เพลงจังหวะแซมบ้า (พยานหัวเราะขึ้นๆ) ทำไม่
ถึงทำกับฉันได้

พี่ซิงเดินเข้ามาทัก “พลีว มาด้วยอย่างนั้นหรือ” แกคคาบไปป์ส่ง
ยิ้มแห้งๆ ก่อนไปเรียนอังกฤษ เราสองคนสนิทสนมกันเสียนี้กระไร
แทบทุกเย็นพี่ซิงมารับฉันที่โรงเรียน พาไปกินข้าว ชมคอนเสิร์ต แต่พอ
กลับมาจากอังกฤษ ซะรอยสารวัตรจะมีแต่ถูระยุงซิง นอกจากเจอกัน
ตามบ้านญาติๆ ก็ไม่ค่อยมีเวลาไปมาหาสู่กันเช่นเคย

“คุณวาสิฏฐีเสียชีวิตด้วยสาเหตุใดคะ”

“กำลังส่งศพให้แพทย์ชันสูตรอยู่ เท่าที่ดูจากกองอาเจียนเป็น
ไปได้มากกว่าถูกยาพิษ”

“พยานท่านอื่นว่าอย่างไรบ้าง”

“ความจริงและความลวงผสมปนเปกันไปหมด พลีวเห็นอะไร
ลองเล่าให้พี่ฟังสิ”

ฉันเล่าให้พี่ชายฟังว่า ตอนนั้นกำลังเต้นวอลซ์กับแขกท่านหนึ่ง พี่ชายบอกในภายหลังว่าแขกท่านนั้นชื่อคุณนนที่เป็นประติมากร คุณนนที่และฉันเป็นคู่แรกที่เดินออกมาจากฟลอร์ ก่อนคู่อื่นค่อยๆ ทอยเดินตามออกมา ตอนนั้นเองที่เพิ่งสังเกตเห็นวาสิฎฐี หล่อนมีท่าที่พิกล ยืนโซเซขัดโซเซ ทันทีที่หล่อนล้มพับลง คุณนนที่รีบวิ่งออกไป เขาเป็นคนประกาศว่าหล่อนเสียชีวิตแล้ว”

“คุณวาสิฎฐีพูดอะไรก่อนตายบ้างหรือเปล่า หล่อนมองใครเป็นพิเศษไหม” สารวัตรคงคาดหวังให้ผู้ตายส่งสัญญาณบอกใบ้ชี้ตัวผู้กระทำผิด แต่พิศจากสีหน้าหล่อนในขณะนั้น กระทั่งวาสิฎฐีเองจะรู้ตัวหรือเปล่าหนอ ว่าจวนเจียนจะต้องสุดลมหายใจเฮือกสุดท้ายอยู่รอมร่อ

“หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

ฉันอธิบายฉากแห่งความโกลาหล ผู้คนพยายามหนีออกนอกงาน คุณนนที่สติดีทีก่อนใคร เข้าควบคุมสถานการณ์ เกือบกล่อมแขกไม่ให้หนีไปไหน พี่ชายถามว่ามีใครเพียงรณีออกจากงานจนผิดสังเกตบ้างหรือเปล่า ฉันไตร่ตรองอย่างละเอียด คลับคล้ายคลับคลาว่ามีอยู่เหมือนกัน แต่คุณเป็นเรื่องปกติเสียมากกว่า คงไม่มีใครอยากอยู่ในห้องเดียวกันกับศพ

“มาถึงคำถามสำคัญ คู่เต้นของวาสิฎฐีเป็นใคร”

“ไม่ทราบค่ะ ระเบิดหายตัวไปเยี่ยงนักรบมายากล”

“คู่เต้นของหล่อนใช่คุณชาตรีหรือไม่”

ฉันนึกภาพชายวัยกลางคนนั่งหน้าซื่อ สองมือชูก็ได้โตะ “ไม่น่าใช่ นะคะ ก็เขานั่งซื่อติดโตะขนาดนั้น ไม่เหมือนคนที่เพิ่งเต้นรำแล้วกลับมาจากฟลอร์เลย หากเป็นเช่นนั้นจริง น่าจะเหนื่อยอ่อนและนั่งรักษา

ระยะห่างจากโต๊ะให้อากาศถ่ายเท”

“ครั้งสุดท้ายที่พลีเห็นวาสิฏฐีตื่นรำ หล่อนตื่นอยู่กับใคร”

“ระหว่างที่น้องออกไปตื่น ไม่ทันสังเกตอะไรทั้งสิ้น”

“นี่ก็ดีๆ ลี คู่ของพลีว่าได้เจียดเข้าไปใกล้คู่ของหล่อนบ้างหรือเปล่า”

ก็คงเจียดอยู่หรอก แต่ใครจะบอกได้เล่า แค่มุมๆ เงยๆ ดูทำตัวเอง ดูว่าไม่ได้ไปชนคนอื่นก็สุดสยปานแล้ว ฉันพยายามนึก คุณนนที่เดินมาที่โต๊ะ โคง แล้วยืนมือออกมา ฉันปฏิเสธไป...ตื่นไม่เป็นค่ะ...ไม่เป็นไร ฉันนำได้...น้ำเสียงมันอกมันใจ ไม่สินะ เขามีอะไรที่พรั่งพร้อมกว่านั้น คนที่ตื่นรำไม่เป็นอย่างฉัน ถึงได้ยอมถูกดึงตัวออกไปกลางลาน...แววตา...รอยยิ้ม...กลิ่นน้ำหอม...ฉันหน้าแดงเมื่อสำเนียงว่าความคิดเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับอันใดเลยกับสิ่งที่สรวลตราก

“พลี เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เพี้ยนนิดหน่อยค่ะ”

“อย่างนั้น พอแค่นี้ดีกว่า มีอะไรจะบอกพี่อีกไหม”

ฉันเล่าถึงสร้อยบุษราคัมที่หายไป พี่ชงสนอกสนใจประเด็นนี้เป็นพิเศษ “พลีทราบดีไหมว่าสร้อยคอสั้นนั้นหายไปเมื่อไหร่”

เมื่อใดหนอ...ฉันพยายามนึก ก่อนส่ายหน้าอย่างจนใจ

ภู่ขงคียัมปลอบโยน “เอาเถิด อย่างน้อยก็มีอะไรเข้าเคำพอบเป็นเหตุจูงใจได้แล้ว” เขาขอตัวไปสืบพยานต่อ ฉันกลับไปหาเคเค พอเห็นใบหน้าชายหนุ่ม ความโล่งใจ ความเหน็ดเหนื่อยรุมเร้าเข้ามา ฉันพึงศีรชะแนบบอกเขา นายฝรั่งลูปหลังลูปไหล่เล่น ฉันเห็นลุงเฒ่าป่าแก่เหลือบมองมาทางเราสองคนพลาจกระซิบกระซาบกัน ช่างเราสิ!

กว่าตำรวจจะปล่อยแขกกลับบ้านก็เกือบเที่ยงคืน ตลอดทางบนรถรับจ้าง ฉันไม่พูดไม่จา มีเรื่องนานัปการให้ตรึกตรอง ยังไม่อาจปักใจเชื่อได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในค่ำคืนนี้เป็นความจริง การตายของวาสิฏฐีเหมือนฉากในละคร หากแต่ละครเรื่องนี้ปราศจากเคอร์เทนคอลล ไม่มีเสียงปรบมือ ไม่มีนักแสดงพื้นขึ้นมาโค้งคำนับให้คนดู ใครบางคนจัดฉากละครฆาตกรรม เขาหรือเธอแพร่พิษใส่วาสิฏฐี ปล่อยให้หล่อนแสดงเดี่ยวในบทโศกท่ามกลางสายตาของแขกหรือนักบรรยายคู่ ขณะที่ตัวเองยิ้มเยาะอยู่หลังม่าน ใครกันทำเช่นนี้กับวาสิฏฐีได้ลงคอ ตอนฆาตกรลงมือ เขาหรือเธอมีความรู้สึกอย่างไร ไม่เจ็บปวดบ้างหรือที่ต้องเด็ดดอกไม้งามด้วยมือตน หรือเคียดแค้นจนไม่ลืมหูลืมตา มิฉะนั้นก็ต้องเลือดเย็นด้วยหวังผลประโยชน์บางประการ

วาสิฏฐีเฝ้า ในชีวิตเธอกระทำการอันใด คนเขาถึงได้ทำเรื่องโหดร้ายกับเธอถึงเพียงนี้

เคเคเปิดประตูอาคาร พอก้าวพ้นขอบถนน เขาอุ้มร่างฉันขึ้นด้วยสองแขน ถามว่าเหนื่อยไหม ฉันไม่ตอบ แต่โอบมือกุมรอบคออีกฝ่าย เขาเดินพลางเขย่าตัวพลางเหมือนหยอกเอ็นเล่นกับเด็กๆ ถึงภายนอกดูฝ่ายผม แต่ฉันรู้ดี เคเคแข็งแรงกว่าที่เห็นนัก

ค่ำคืนนี้หอพักไร้เสียงรบกวน ฤดูนี้ยังมีไข้ฤดูต่อเรือ นอกจากเสียงจิ้งหรีดริมแม่น้ำ ก็มีแค่เสียงผีเท่าชายหนุ่มและพื้นไม้ลั่นเอี้ยดฮาดคนอะไรหนอ ขนาดแค่เดินเฉยๆ ยังเป็นจังหวะจะโคน ฟังสบายหูเสียนี้กระไร

เขาไขกุญแจห้อง ยังไม่ยอมวางฉันลง

“ปล่อยฉันได้แล้ว”

พื้นห้องสว่างรำไรด้วยแสงเดือน เขาเข้าใจว่าฉันเสียจริตไปกับเหตุการณ์ร้าย ฉันเองก็ถือโอกาสขอเลาะเต็มที สองมือดึงไบหน้าเขา แนนบอก “ปล่อยฉันแล้วไปเล่นดนตรีดีกว่า อยากฟังไวโอลิน” ผู้หญิงก็อย่างนี้แหละ พุดจาไม่ตรงกับใจ

“ตำรวจยึดไปเป็นของกลางแล้ว”

“มีอีกเครื่องนี้ บนหลังตู้”

“ยังไม่ได้ตั้งสายเลย”

“ก็รีบๆ ตั้งสิยะ ตาชี้เกียจ”

“อยากฟังเพลงอะไร”

“โลกสี่กุหลาบ”

แทนที่จะสี่ไวโอลิน เขาผิวปากหวานหวิว...กอดฉันเถิด เป่ามนต์ของเธอให้โลกนี้เป็นสี่กุหลาบ...เมื่อเธอจุมพิตมา สวรรค์ยังต้องอิจฉา และแม้ฉันหลับตา ฉันเห็นโลกนี้เป็นสี่กุหลาบ...วาจาแสนหวานประหนึ่ง เทวดาขับขาน และคำเอ่ยทักทายของเธอดงามประดุจบทกวี...

“นักสืบคือนักประวัติศาสตร์จำพวกหนึ่ง...

เป้าหมายร่วมกันของพวกเราคือการสืบค้นอดีต... ณ วินาทีที่นักสืบกำชัยชนะ
โฉมหน้าของฆาตกรจักรงารึกอยู่บนตัวต่อชิ้นสุดท้าย”

คำคืนหนึ่งในโรงแรมสุดหรู เมื่อวาติกันผู้เลอโฉมก้าวเท้าลงบนลานลีลาศ
หล่อนไม่มีโอกาสได้เดินกลับออกมาอีกเป็นครั้งที่สอง
เหลือเพียงร่างไร้วิญญาณทอดกายบนพื้น
ขณะที่คู่เต้นของหล่อนหายตัวไปอย่างลึกลับ
ฆาตกรใช้วิธีใดสังหารหญิงสาว

ท่ามกลางวงดนตรีบรรเลง และสายตานับร้อยคู่ อะไรคือเหตุจูงใจ
ความรัก ความชิง ความโลภ หรือความขัดแย้งซึ่งซับซ้อนยิ่งกว่านั้น

นิยายสืบสวนสอบสวนย้อนยุค ที่ตัดเสี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์
มาเป็นกระจก ส่องให้พวกเราเห็นโฉมหน้าของสังคมไทย

ISBN 978-974-02-0899-0

9 789740 208990

นวนิยายไทย

215.-